ΈΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 422 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1889

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
ας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
ρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρου Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν *Χαρ. Ἀννίνου*, — *Λέοντος Δὲ-Τενσώ* : Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Σμυρναϊκὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν *Δμλ.* — *Ἀρμάνδου Σιλβέστρου* : ΘΕΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

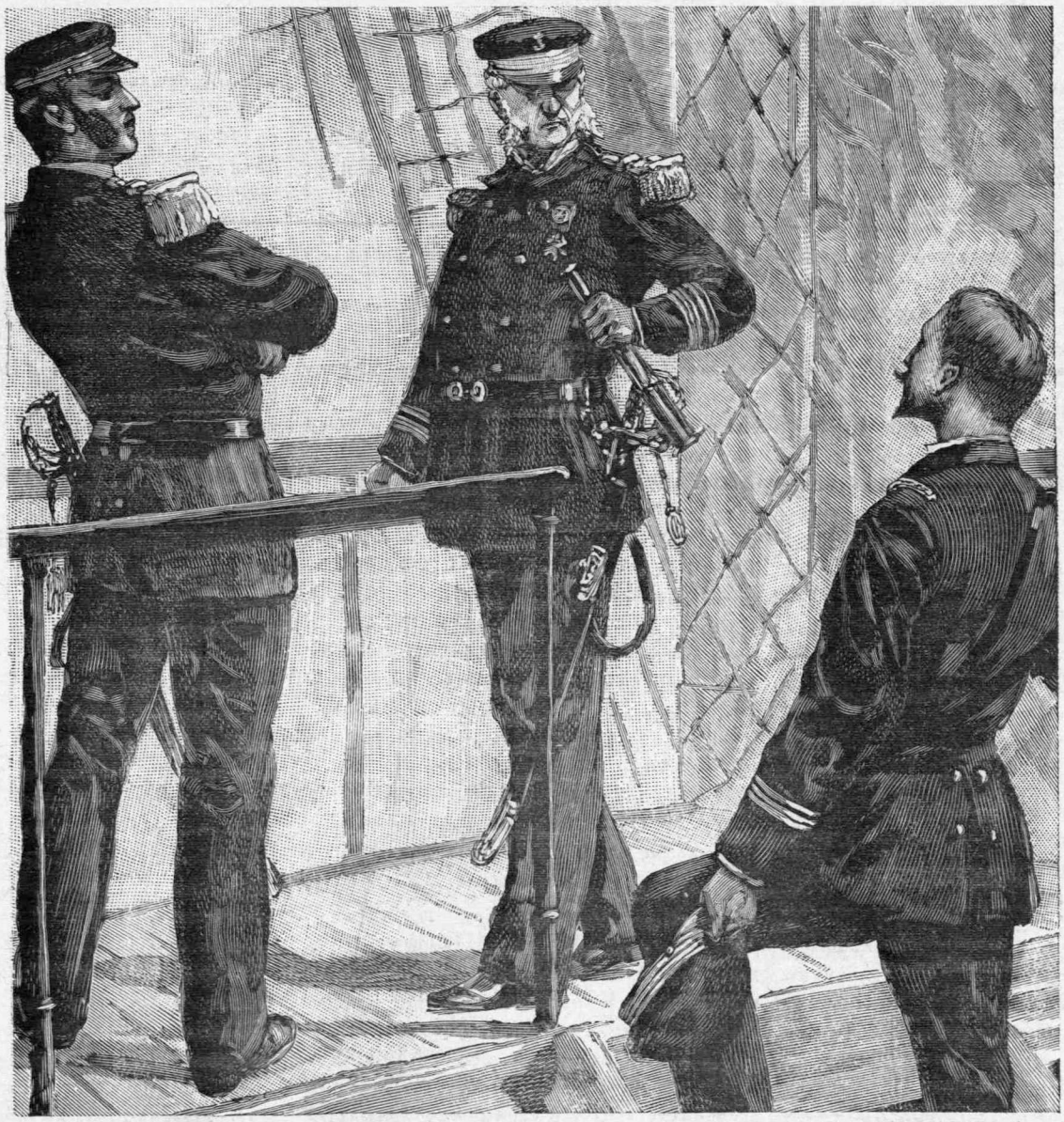

Κύριε κυβερνῆτα, σᾶς κατεβύθισα. (Σελὶς 9).

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὅπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

ΙΑ'

Ἡ ἄδεια τοῦ Φριδερίκου ἔληξε μὲ τὴν ἀμφιβολίαν ταύτην καὶ τὴν περιπλοκήν. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπανῆλθεν εἰς Τουλὼν κατεχόμενος ὑπὸ θλιβερῶν προαισθημάτων. Ἀφ' ἑτέρου ἡ Λευκὴ τὸν ἄφησε ν' ἀναχωρήσῃ, χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν πλημμυροῦσαν τὴν καρδίαν της πικρίαν. Ἑκάτερος αὐτῶν ἀπέκρυπτε τὴν πληγὴν ἐξ ἧς ἔπασχεν, οὐδέτερος δὲ παρῃτεῖτο τῆς ὑπερηφανίας του καὶ ἐθυσίαζε τὸ νόμιμον κατ' αὐτὸν δικαίωμά του.

Γεγονός τι σοβαρόν, ἐπελθὸν ἐδείκνυεν ἔτι μᾶλλον τὴν δυσάρεστον ταύτην κατάστασιν. Ὁποία ἆρά γε ὀλεθρία ἐπιρροὴ ἐπέδρασεν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ὑπουργοῦ; Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ Πλεμὸν ἔμαθεν ὅτι τὰ ἀρξάμενα ἐν Τουλόνι πειράματα ἔμελλον νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐν Χερβούργῳ. Διακριθεὶς ἰδιαιτέρως παρὰ τῶν προϊσταμένων του ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ τορπιλλοβόλου ἐπέμφθη εἰς τὸ νέον στάδιον ὅπως παραστῇ εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν τῶν πειραμάτων. Ταῦτα συνίσταντο τὴν φορὰν ταύτην εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς καταστρεπτικῆς δυνάμεως τῆς τορπίλλης, ὡς καὶ τοῦ βαθμοῦ καὶ τῶν ὅρων τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἀντικειμένου, καθ' οὗ ἐνήργουν.

Ὁ Φριδερῖκος ἐκάμφθη ἐκ τοῦ τραύματος, τὸ ὁποῖον ἦτο σφοδρόν. Ἡ κυρία Πλεμὸν ἀνεστήλωσε τὸ θάρρος του. Ὑπέμνησεν αὐτῷ ὅτι ἀνῆκε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο κάλλιον νὰ ἐξυπηρετήσῃ αὐτήν, εἰμὴ ἐκτελῶν ἀγογγύστως καὶ ἐπακριβῶς τὸ καθῆκόν του. Ἤκουσεν ἀφῃρημένος τὰς παρηγορίας τῆς μητρός του. Τὸ ἐμπόδιον δὲν θὰ διήρκει πολύ. Τρεῖς ἑβδομάδας τὸ πολὺ ἔμελλε νὰ παραταθῇ ἡ ἀπουσία του. Τὸ 29, οὗτινος ἀπέμενε πάντοτε κυβερνήτης, δὲν μετεκινεῖτο, ἦτο δὲ τοῦτο ἀπόδειξις ὅτι ἔμελλε ν' ἀποσταλῇ καὶ αὖθις εἰς Τουλόνα. Κατὰ τί λοιπὸν τόσον βραχὺς χωρισμὸς ἠδύνατο νὰ τὸν λυπήσῃ; Τί θὰ ἔλεγεν, ἂν διετάσσετο ν' ἀπουσιάσῃ ἐπὶ δύο ἔτη;

Ἀκουσίως ἐν τούτοις ἠσθάνετο πικρὰν ἀμφιβολίαν ἐν τῇ καρδίᾳ. Πῶς θὰ ἤκουεν ἡ Λευκὴ τὴν εἴδησιν τῆς ἀναχωρήσεώς του; Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τῆς ἀπομακρύνσεώς του, τῆς ἀπουσίας του τῶν ὀλίγων ἑβδομάδων δὲν θὰ περιέπιπτεν ἆρα ἐκείνη εἰς σκέψεις ζημιούσας τὸν μνηστῆρά της, δὲν θὰ εὕρισκεν ἐν τῷ πρώτῳ τούτῳ χωρισμῷ τὸ προοίμιον τῶν θλίψεων, αἵτινες ἔμελλον νὰ προσέλθωσιν ἐξ ἄλλων χωρισμῶν πολὺ θλιβερωτέρων;

Ὁ Φριδερῖκος δὲν ἐδίστασε καὶ ἅμα τῇ πρώτῃ εὐκαιρίᾳ ἔλαβε τὴν εἰς Κάννας ἄγουσαν. Ἡ κυρία Διλλιὲρ τὸν ὑπεδέχθη κατὰ τὸ σύνηθες φαιδρῶς. Ἀλλ' ἂν δὲν ἤθελεν εἶνε τόσον πολὺ τεταραγμένος ἐκ τῶν ἀνησυχιῶν του ὁ Πλεμόν, θὰ παρετήρει εὐθὺς τὴν ἐρυθρότητα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου τῆς Λευκῆς. Αὐτὴ ἐμάντευσε τὰς σκέψεις του καὶ προὐκάλεσε τὴν ἐκμυστήρευσιν.

— Ἀναχωρεῖς; δὲν εἶνε ἀληθές; ἠρώτησε. Φεύγεις ἀπὸ τὴν Τουλόνα.

— Ὦ! εἶπεν ὁ νέος μελαγχολικῶς δι' ὀλίγας ἡμέρας μόνον.

— Μόνον... ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις μετὰ πικρίας. Ἐμπρός! ... πρέπει νὰ τὸ πάρω ἀπόφασιν... Προσπάθησε νὰ μὴ πλήξῃς ἐκεῖ πέραν.

Αὐτὰ μόνον εἶπεν· οὐδεμίαν ἐπίπληξιν ἢ ὑπαινιγμόν. Ἐτήρησε στάσιν ἐπιφυλακτικήν, τοσοῦτον μᾶλλον σκληράν, ὅσον ὁ Φριδερῖκος εἶχεν ἀνάγκην ἑνὸς λόγου παρηγορίας καὶ οἴκτου. Εἰς τὴν ὀδύνην, ἣν ἠσθάνετο ἤδη, προσετέθη καὶ ἔτι μᾶλλον ἀλγεινή, ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Λευκὴ δὲν τὸν ἠγάπα, ὡς τὴν ἠγάπα ἐκεῖνος. Τὸ πνεῦμά του προέβη ἠρέμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν θλιβερῶν εἰκασιῶν. Ἐσκέφθη ὅτι ἡ νεᾶνις μετενόει ἴσως διὰ τὰ πρῶτά της διαβήματα, ἐλυπεῖτο, διότι εἶχε δεσμεύσει τὴν ὑπόσχεσίν της, πιστεύουσα εἰς τὴν διάρκειαν τοῦ αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον ἄλλο τι δὲν ἦτο, ἀναμφιβόλως, εἰμὴ ἰδιοτροπία παιδίου ρομαντικοῦ καὶ χαϊδευμένου. Δι' ἄνδρα, ἔχοντα τὸν χαρακτῆρα τοῦ Πλεμόν, ἡ τοιαύτη κλίσις ἦτο δυσάρεστος. Ἦτο φιλύποπτος ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ του καὶ τὸ εὐερέθιστον αὐτοῦ ἔπλαττε χιμαίρας.

Ὅτε ὁ Πλεμὸν ἀνεχώρησεν ἐκ Τουλόνος ἡ Λευκὴ ἐνόμισεν ὅτι ἡ νὺξ ἐπεσκίασε τὴν καρδίαν της. Ἠγνόει τὴν λύπην καὶ ἡ πρώτη θλίψις ἐκείνη τὴν κατετάραξεν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε σκληραγωγηθῆ εἰς τὴν ὀδύνην, εὗρε τὴν θλίψιν ἐκείνην ἀνυπόφορον. Κατεζανέστη βιαίως μὴ θέλουσα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἡττάν της. Ἐπὶ τέλους ἦτο εἰκοσαέτις, ἦτο παιδίον ἀκόμη. Ἄλλως τε ὁ Φριδερῖκος ὁ ἴδιος δὲν εἶχεν εἴπει ὅτι ἡ ἀπουσία του ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ ὀλίγας μόνον ἡμέρας..

Τὸ καλλίτερον, ἐξ ὅσων ἠδύνατο νὰ πράξῃ, ἦτο νὰ ὑποστηριχθῇ εἰς τὰ γεγονότα, καὶ νὰ συντομεύσῃ τὸν χρόνον διάγουσα ὅσον τὸ δυνατὸν εὐθυμώτερον. Ἀπέμαξε λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ προέτεινεν εἰς τὴν μητέρα της διαφόρους ἐκδρομὰς καὶ διασκεδάσεις.

Ἐννοεῖται ὅτι κάποιος ὑπεκίνει τὰ πράγματα. Ἀπὸ τῆς ἐπανόδου του ὁ Λεοπόλδος Γκιδὰλ κατεσκόπευε πάσας τὰς πράξεις καὶ τὰς κινήσεις τῆς νεάνιδος. Εὗρεν αὐτὴν εὐειδεστέραν, πλὴν ταυτοχρόνως νευρικὴν καὶ ἀνυπόμονον. Ἐσυλλογίσθη ἴσως ὅτι ἀπέμενον αὐτῷ ἐλπίδες τινὲς ἐπιτυχίας. Συνέβησαν πολλὰ ἄλλα θαυμασιώτερα παρὰ ὁ ἐξοστρακισμὸς ἔρωτος ἐκ τῆς καρδίας νεάνιδος. Ἡ τραχύτης τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ καὶ ἡ ἀγέρωχος ἀξιοπρέπεια τῆς κυρίας Πλεμὸν παρεῖχον αὐτῷ μερικὰ πλεονεκτήματα. Ἀπέμενε νῦν νὰ ἐνεργήσῃ αὐτὸς δεξιῶς. Ἀνίκανος νὰ ἐννοήσῃ τὰς ὑπερβολικὰς αὐτὰς λεπτότητας ὁ Γκιδὰλ ἦτο κατὰ πάντα εὐδιάθετος νὰ τὰς χαρακτηρίσῃ ἐχθρικῶς, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἡ χήρα δὲν ἦτο παροῦσα, ὅπως ὑπερασπίσῃ τὸν υἱόν της. Ἔμενεν εἰς Τουλόνα ἀναμένουσα τὴν ἐπάνοδον τοῦ Φριδερίκου, ποιοῦσα μόνον εἰς τὴν ἔπαυλιν τὰς ἀπολύτους ἀναγκαίας ἐπισκέψεις, ὅπως διατηρῶνται ἑνοῦντες τὰς δύο οἰκογενείας φιλικοὶ δεσμοί. Ταῦτα πάντα ἔθλιβον ὁπωσοῦν τὴν Λευκήν, ἥτις ἦτο ἠναγκασμένη ἐν τῇ μονώσει της, καταβιβρωσκομένη ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τῆς στενοχωρίας της. Ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ἥτι ἡ κυρία Πλεμὸν δὲν ἐφέρετο ἐπιτηδείως εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην, ὁ δὲ πονηρὸς Παρισινὸς κατενόει πληρέστατα ὁποίας εὐκολίας ἡ τοιαύτη συμπεριφορὰ τῷ παρεῖχεν.

Κατ' ἀρχὰς ἀφῆκε τὴν Λευκὴν εἰς τὴν θλίψιν της, ἐννοῶν ὅτι τὸ ἁπλούστερον καὶ τὸ ἐπιτηδειότερον ἦτο ν' ἀφήσῃ τὴν θλίψιν ἐκείνην νὰ στηρεύσῃ ἀφ' ἑαυτῆς. Ὡς πρὸς τοῦτο ὁ πεπειραμένος αὐτὸς ἐγίνωσκε καλῶς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, τὴν καρδίαν τῶν γυναικῶν, αἵτινες κέκτηνται τὴν εὔθραυστον ἀνατροφὴν τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας. Ἅμα ὅμως ὡς εἶδε τὴν νεάνιδα ἐπανελθοῦσαν εἰς τὴν αἴθουσαν παραιτοῦσαν τοὺς ζοφεροὺς διαλογισμούς της, ὅπως διασκεδάσῃ ἐπ' ὀλίγον, τότε ἐπελήφθη δραστηρίως τῆς μηχανορραφίας του. Ἐν πρώτοις ὡμίλησε φαιδρῶς περὶ τῆς ταχείας ἐξαφανίσεως τῶν ἀνησυχιῶν της καὶ περὶ τῆς χαρᾶς, ἣν ἔμελλε νὰ προξενήσῃ ἡ προσεχὴς ἐπάνοδος τοῦ ἀπόντος.

Κατόπιν, συμμεριζόμενος τὰς ἀφελεῖς σκέψεις τοῦ θείου του, ἐξέφρασε τὴν λύπην του, διότι τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο στάδιον τοῦ ναυτικοῦ ὑπέκειτο εἰς τόσον σκληρὰς ὑποχρεώσεις. Εἶτα δ' ἐπιτηδείως, διὰ παρομοίων ἐπιβούλων εἰσηγήσεων, ἐκλόνισε τὴν πεποίθησιν τῆς νεάνιδος. Ὁ Γκιδὰλ ἐνόει ὅτι ἕκαστον αὐτοῦ κέντρισμα, ἐπετύγχανε τοῦ σκοποῦ, ἤκουσε δὲ μίαν ἡμέραν τὴν νεάνιδα λέγουσαν:

— Ἄ! ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ἰατρευθῶ!.. νὰ παρηγορηθῶ!

Νὰ ἰατρευθῇ; Ἀπὸ ποίαν νόσον; Νὰ παρηγορηθῇ; Ἀπὸ ποιαν λύπην; Δὲν ἀπῃτεῖτο ἔξοχος ἱκανότης διὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃ τις. Ὁ Λεοπόλδος εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν ἕξιν καὶ τὰς συνηθείας τοῦ βίου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἡ νεότης τῆς κυρίας Διλλιὲρ εἶχε διαρρεύσει. Ἔβλεπεν ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἡ Λευκή, χωρὶς νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ ν' ἀγαπᾷ τὸν Φοιδερῖκον, ἐλυπεῖτο ἐν τούτοις, διότι ὁ ἔρως της δὲν εἶχεν ἐκλέξει ἄλλον τινά. Ὡς ἐκ τούτου εὔκολον ἦτο νὰ προεικάσῃ ὅτι ὁ ἔρως αὐτὸς ἔμελλεν ἡμέραν τινὰ νὰ ὑποκύψῃ. Ἡ ἐλπίς του λοιπὸν ἀνεπτερώθη ἔτι μᾶλλον. Κατήρτισε τὸ σχέδιον, προδιέθεσε τὰ μέσα, ἅτινα ἔμελλε νὰ μεταχειρισθῇ, ἐβεβαιώθη, ὅτι ὅλα του τὰ ὅπλα ἔβαλλον καλῶς καὶ μετὰ τοῦτο ἐπεχείρησεν ἀποφασιστικῶς τὸν ἀγῶνα.

Ἀκόμη δὲν εἶχε λήξει ἡ ἑβδομάς, ὅτε μέγα συμπόσιον διωργανώθη ἐν Νικαίᾳ, εἰς τὴν οἰκίαν τῶν οἰκειοτάτων φίλων τῆς Λευκῆς δεσποινίδων Δ'Ἀρράν, ὀρφανῶν πατρὸς καὶ μητρός, θυγατέρων ἀρχαίου νομάρχου, αἵτινες ζῶσαι μετά τινος θείας των πλουσιωτάτης, διῆγον βίον κατὰ πάντα παρόμοιον μὲ τὸν τῆς δεσποινίδος Διλλιέρ.

Τὸ κτῆμα τῆς κυρίας Δ'Ἀρρὰν ἐξετείνετο ἐπὶ ἀνδήρων, ἀλλεπαλλήλως κειμένων ἐπὶ τοῦ θελκτικοῦ ἀκρωτηρίου, τοῦ ἀποκλίνοντος πρὸς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τῆς Βιλλαφράγκας. Ὁ ὁρίζων πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης δὲν διέφερεν ἐπαισθητῶς τοῦ τῶν Καννῶν, ἀλλ' εἰς ἀντάλλαγμα, πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς, τὰ ὑπερκείμενα ὄρη, μὲ τὰς λευκὰς κορυφάς των ἢ μὲ τὴν ἰόχρουν ὁμίχλην των, ζωηρῶς διαγραφόμενα ἐπὶ τοῦ στερεώματος, ἀπέδιδον εἰς ὁλόκληρον ἐκείνην τὴν τοποθεσίαν χαρακτῆρα μεγαλείου, ἱκανὸν νὰ συγκινήσῃ πᾶσαν μελαγχολίαν. Τὰ ἀκόμη ἀνθηρὰ ρόδα ἐστρώννυον τὰς κλιτῦς τοῦ ὄρους καὶ τὰς μεμυρωμένας ἀτραποὺς ὑπὸ παρήγορον ἥλιον. Ἡ δύσις τοῦ ἡλίου ἀπέκτα χροιὰς ἑξαισίους, χάρις εἰς τὰς ὁποίας τὸ ὄμμα ἀπεγεύετο τὰς γλυκείας καὶ ἀΰλους καλλονὰς τῆς θαυμαστῆς ἐκείνης φύσεως.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἰδιαζόντως ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανὸς ἡμιλλῶντο ὡς πρὸς τὴν λαμπρότητα. Τὸ λυκόφως περιέλουε τὰ ὄρη δι' ἀνταναχλάσεων χρυσοῦ καὶ πορφύρας, ἀναλυομένων βαθμηδὸν εἰς ἀποχρώσεις ἀμυδρὰς καὶ ἀτμώδεις. Ἦτο ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ ἀπολαύει περισσότερον τῆς ἡδυπαθείας ἐν τῇ παθητικῇ χαυνώσει τοῦ σώματος.

Ὁ ἔρως, κατὰ τὰς μυστηριώδεις ταύτας ὥρας, δὲν ἔχει πλέον τὸν γήϊνον πυρετόν. Ἀποβάλλει βαθμηδὸν τὰς εἰκόνας, κυμαίνεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀτμῶν, αἱ συγκινήσεις δὲν εἶνε μὲν διαρκεῖς καὶ σαφεῖς, ἀλλ' εἶνε σφοδρότεραι. Ὁ ἐπὶ πάντων τῶν πραγμάτων ἐπιπλανώμενος ἀόριστος πέπλος, περιβάλλει αὐτὰς διὰ φωτεινῆς ὁμίχλης. Πᾶν φύλλον παράγει ψίθυρον μελῳδικώτατον, πᾶν μέτωπον περιστέφεται ὑπὸ αἴγλης. Ὑψίστη, ἀλλ' ὅμως εἰρωνικὴ μαγεία, ἥτις χορηγεῖ ἡμῖν ἐκ προκαταβολῆς τὸ χάρισμα, ὅπως ἐντρυφήσωμεν εἰς τὰς ὀπτασίας τῆς αἰωνίου μακαριότητος, διὰ νὰ μᾶς ἀφήσῃ κατόπιν νὰ πέσωμεν βαθύτερον εἰς τὴν ἀθλίαν πραγματικότητα.

Καθ' ἣν στιγμήν, ἀποκαμοῦσαι ἐκ τῆς συνομιλίας αἱ τρεῖς φίλαι, ἀνῆλθον εἰς τοὺς θαλάμους των, ὅπως περιβληθῶσι τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ γεύματος, θαλαμηπόλος τις ἐνεχείρησεν εἰς τὴν Λευκὴν ἐπιστολήν, φθάσασαν πρὸ ὀλίγων στιγμῶν. Ἡ νεᾶνις ἀνεσκίρτησεν. Ἄγνωστόν τι, χαρμόσυνον αἴσθημα ἐθέρμανε τὴν καρδίαν της, ὡς ῥόδον αἰφνιδία. Ὁ φάκελλος ἔφερε τὴν σφραγῖδα τοῦ Χερβούργου. Ἔκυψε πρὸς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον. Εἶδε τὴν θάλασσαν χαρίεσσαν, ἀπαστράπτουσαν δι' ὅλων τῶν ἐλαφρῶν καὶ γαληνιαίων κυμάτων της, ὡς νὰ ἤθελε δὲ νὰ μειδιάσῃ συμμεριζόμενος τὴν χαράν της ὁ ἥλιος, ὅστις ἐβυθίζετο ἤδη πυριφλεγὴς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ ὁρίζοντος, ἐξέπεμψε τὴν τελευταίαν ἀκτῖνά του ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ πανοράματος, ἐπιχέων λάμψιν φευγαλέαν εἰς τὰς ἐρυθρὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, εἰς τὰ κιτρινίσαντα φυλλώματα τῶν δένδρων καὶ εἰς τὴν μαρμαίρουσαν λευκότητα τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων.

Καὶ ἡ Λευκή, φρικιῶσα ἐξ ἔρωτος, παράφορος ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, προσήγγισεν εἰς τὰ χείλη της, πρὶν τὸν ἀνοίξῃ, τὸν μυστηριώδη φάκελλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς της εἶχεν ἤδη εἰσδύσει μαντεύων τὴν γλῶσσαν τῆς ὁμολογίας.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἐχαιρέτισε καὶ ἀπῆλθε, διότι ἡ ὑπομονὴ δὲν ἦτο ἐκ τῶν κυρίων ἀρετῶν του. Εἰς τὸν πρόδρομον συνήντησε τὸν *καβάσην*, ὅστις προέπεμψεν αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ μέχρι τῆς θύρας τοῦ μεγάρου, ἐνῷ ἡ κυρία Μιλτιάδου ἐκάθισε πρὸ τοῦ γραφείου της, ὅπως γράψῃ πρὸς τὴν φίλην της καὶ ἄρξηται τῆς ἐκτελέσεως τοῦ μελετωμένου σχεδίου της.

Ἅμα ὁ ἰατρὸς ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὁ σκοπὸς παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ θεραπευτήριον, διότι εἷς ναύτης, πεσὼν ἐκ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ, εἶχε πάθει κάταγμα τῆς κνήμης.

Βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ νοσοκόμου, ὁ Μαυρίκιος ἐπέδεσε τὴν κνήμην τοῦ δυστυχοῦς ναύτου, αἰσθανόμενος δὲ τὴν ἀνάγκην νὰ μείνῃ μόνος, ἡτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, Ἑλενίτσα! εἶπεν ἐνδομύχως, ἀναζητῶν, διὰ τοῦ βλέμματος καὶ εἰς τὴν συνήθη θέσιν, τὴν ἀνθοδέσμην.

Ἀπὸ δύο ἐτῶν, εἰς τὴν Σμύρνην, εἰς τὸ Σαϊγκόν, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ θεραπευτήριον, χωρὶς ν' ἀναμνησθῇ τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ ἀπούσης. Εἰς τοὺς Παρισίους, ἡ ἀνθοδέσμη ἦτο ἠρτημένη ὑπὸ τὴν εἰκόνα τῆς μητρός του, ὥστε ὁ Μαυρίκιος ἠδύνατο νὰ χαιρετᾷ αὐτὴν ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν.

— Εἰσῆλθέ τις ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου; ἠρώτησε, φρικιῶν, ἅμα ὡς εἶδεν, ὅτι ἡ ἀνθοδέσμη δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν θέσιν της.

— Οὐδείς, κύριε ἰατρέ, ἀπεκρίθη ὁ νοσοκόμος, εἰμὴ ἐγὼ καὶ οἱ ἄνδρες, οἵτινες ἔφερον τὸν τραυματίαν. Ὁμιλῶ ὅμως διὰ τὴν σήμερον, διότι τὴν ἑσπέραν τῆς χθές, ἦλθεν ὁ κύριος πλοίαρχος μὲ μίαν κυρίαν.

Ὁ ἰατρὸς ἔσφιγξε τὰς πυγμάς του. Ἀναμφιβόλως, ἡ κυρία Μιλτιάδου, κατὰ τὴν μουσικὴν ἐκδρομήν της, ἐπεσκέφθη τὸ *Πετρέλ*, ὡς εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὸ μέγαρον τῆς γαλλικῆς πρεσβείας. Ἀλλὰ πρὸς τί ἢ ἀνεξήγητος ἐκείνη κλοπή; Ἐγίνωσκε τὴν σημασίαν ἐκείνων τῶν ἀνθέων καὶ ὁποίαν εἶχον δι' αὐτὸν ἀξίαν; Ἴσως ἡ Ἑλενίτσα, γενομένη φίλη της, ἐλάλησεν αὐτῇ περὶ αὐτῶν! Τίς οἶδε μή τοι ἡ ἀτυχὴς νεᾶνις, στερουμένη εἰδήσεών του πρὸ δύο ἐτῶν καὶ καταρωμένη τὸ παρελθόν, δὲν ἐθλίβετο καὶ διότι παρέσχεν αὐτῷ τὴν ἔνδειξιν ἐκείνην τῆς ἀγάπης της! Τίς οἶδεν ἐὰν ἡ Ἀννέττα δὲν ἔπραξε κατὰ διαταγὴν αὐτῆς!

Ἔδει, πρὸ παντός, νὰ μάθῃ ἀκριβῶς τὰ συμβάντα. Ὁ Μαυρίκιος ἔδραμε παρὰ τῷ πλοιάρχῳ, πρὸς ὃν ἄλλως ὤφειλε νὰ δώσῃ ἀναφοράν. Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός του, ἔφερε τὸν λόγον περὶ τῆς ἑορτῆς τῆς προτεραίας.

— Ἐὰν δὲν μᾶς ἐγκατελείπετε χθές, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, θὰ ἠδύνασθε νὰ ὑποδεχθῆτε μίαν ὡραίαν ἐπισκέπτριαν.

— Πραγματικῶς; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός. Μαντεύω τίς ἦτο· μάλιστα δὲ νομίζω, ὅτι συνήντησα αὐτὴν εἰς τὸ μέγαρον τῆς γαλλικῆς πρεσβείας.

— Ἀδύνατον· δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ.

— Μία κυρία ἑλληνίς, ξανθή, εὐτραφής;

— Καθόλου. Εἶναι δεσποινὶς μελαγχροινὴ καὶ ἰσχνή. Ἐκ τῆς προφορᾶς της δύναται νὰ ἐκληφθῇ ἀγγλίς, μόλονότι φέρει ἀνατολικὸν ὄνομα.

— Ἀννέττα;

— Ὄχι. Λέγεται... Ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι τὸ ὄνομά της λήγει εἰς τσα.

— Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ νεανίας, Ἑλενίτσα!

— Ἀκριβῶς. Τὴν γνωρίζετε; Ἐγὼ γινώσκω τοὺς συγγενεῖς της Γεωργίου, παρὰ τοῖς ὁποίοις διαμένει.

— Ἐδῶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν;

— Ναί, ἦλθε χάριν τῆς ὑγιείας της. Φαίνεται πολὺ ἀδύνατος. Διότι ἀνῆλθε καὶ κατῆλθε τινὰς βαθμίδας, σχεδὸν ἐλιποθύμησεν εἰς τὸ θεραπευτήριον. Φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ ζήσει πολύ.

— Οὐδὲν εἶπε περὶ ἐμοῦ;

— Ὄχι, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐγὼ σᾶς ὠνόμασα, ἀλλὰ δὲν ἔδειξεν, ὅτι σᾶς γνωρίζει.

— Ἀ! μὲ γνωρίζει καί με καταρᾶται, ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἐλάλει μεγαλοφώνως.

Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ πῶς εὑρέθη ἐκεῖ, τὰ παρελθόντα δύο ἔτη ἐφάνησαν αὐτῷ ὡς ὄνειρον. Εἶχεν ἀνάγκην μεγίστων προσπαθειῶν, ὅπως πείσῃ ἑαυτόν, ὅτι δὲν εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ *Δυμὼν-δ' Οὐρβὶλ* εἰς τὴν Σμύρνην καὶ εἰς ἐλαχίστην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς οἰκίας τῶν Χάρρισων.

— Λοιπόν, ἐσκέπτετο ἀνωφελῶς, ὅπως ὑπακούσω εἰς πατέρα, ὑπερμέτρως αὐστηρὸν τηρητὴν τῶν νόμων τῆς φύσεως, οἵτινες προστατεύουσι τὸ μέλλον τῶν οἰκογενειῶν, περιέπλευσα τὸν κόσμον, θυσιάζων τὴν καρδίαν μου. Ὡς οἱ ἀκατάσχετοι καὶ ὁρμητικοὶ χείμαρροι, οἵτινες παρασύρουσιν ὀγκωδεστάτους λίθους, ἡ τύχη μ' ἐπαναφέρει ἐνώπιον τοῦ σκοπέλου. Ἀπέφυγον τὸν ἀγῶνα καὶ οὐχ ἧττον ἐπανευρίσκομαι ἐν αὐτῷ· ἀγνοῶ ὅμως ἐὰν τώρα θὰ ἔχω τὸ θάρρος ν' ἀγωνισθῶ. Ἀγαπῶμαι εἰσέτι; Θεέ μου! ἐὰν δὲν ἠγαπώμην πλέον...

Ἐν τι μόνον, ἐν τῇ μεγίστῃ παρελθούσῃ θλίψει του, ἠδυνήθη νὰ τῷ παράσχῃ ὀλίγον θάρρος καὶ γαλήνην· ἡ ἐλπὶς ὅτι ἡ Ἑλενίτσα ἤθελε λησμονήσει. Οἴμοι! ὄχι, ἐκείνη δὲν ἐλησμόνει, ἔπασχεν, ἦτο ἀσθενής, ἴσως ἑτοιμοθάνατος! Καὶ ἐκεῖνος τὴν ἠγάπα ὅσον οὐδέποτε!

Ἐκείνη ἀπέθνησκεν ἕνεκεν αὐτοῦ! Τί ἐσήμαινεν ἡ θέλησις τοῦ πατρὸς καὶ πᾶσα ἡ σοφία τοῦ κόσμου; Ἐὰν ἐπήρχετο καταστροφή τις, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπανίδῃ τὸν πατέρα του καὶ νὰ ἐμφανισθῇ αὖθις εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ τοσαύτην τύψιν τοῦ συνειδότος;

Ὁ Μαυρίκιος, μὲ τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν του, ἐσκέπτετο περὶ τοῦ ταχυτέρου καὶ ἀσφαλεστέρου μέσου, δι' οὗ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀβεβαιότητος, ἐνόει δ' ὅτι τὸ λογικώτερον θὰ ἦτο νὰ παρουσιασθῇ αὖθις πρὸς τὴν κυρίαν Μιλτιάδου. Ἦτο μὲν τοῦτο, ἀληθῶς, ταπεινωσις, ἀλλά, ὡς ἡ Ἀννέττα τῷ ὑπέδειξεν, ἐπίσης ἡ ὑπ' αὐτοῦ λατρευομένη Ἑλενίτσα ὑπέστη πολλὰς ταπεινώσεις.

Τὴν ἐπιοῦσαν, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τῆς προτεραίας, εὑρέθη πρὸ τῆς θύρας, τῆς ὁποίας εἶχεν ἐξέλθει τόσον ὑπερηφάνως. Οὐδεὶς περιέμενεν αὐτὸν ἐκεῖ, ἑπομένως ὁ μὲν *καβάσης* Ἰβραὶμ ἦτο ὀλιγώτερον χρυσοκέντητος καὶ ἔφερε δύο μόνον ἐγχειρίδια εἰς τὴν ζώνην του, ἡ δ' οἰκοδέσποινα ἐντελῶς ἀφωπλισμένη καὶ δυστυχῶς δὲν εἶχε κλείσει τὴν θύραν της.

Ὁ Μαυρίκιος ἐγένετο δεκτὸς ὡς ὁ Ἀκταίων ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς Ἀρτέμιδος καὶ μάλιστα ἔτι χεῖρον, διότι ἡ Ἀννέττα, κακῶς κεκομμωμένη, κακῶς ὑποδεδημένη καὶ φέρουσα ἡμίτριβον κοιτωνίτην, ἠσθάνετο ἑαυτὴν πολὺ ὀλιγώτερον θελκτικὴν τῆς θεᾶς ἐν τῇ γνωστῇ περιβολῇ. Ὁ ἰατρὸς ὅμως, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὸ πεῖσμα καὶ τὴν ταραχὴν αὐτῆς, εἶπεν ἀδιστάκτως:

— Κυρία, φείσθητέ μου. Ὑποφέρω πολύ, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ σταθμίζω τοὺς λόγους μου. Χθές, συνδιαλεγόμενος μεθ' ὑμῶν, ἴσως ἔδειξα ὅτι ἀπέβαλον, οὐχὶ τὸ σέβας, ἀλλὰ τὴν ὑπομονήν. Ἐκείνην τὴν στιγμήν, τὸ ὀμνύω, ἠγνόουν τὴν διαμονὴν τῆς δεσποινίδος Ρεννεφὼρ εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Μοὶ πιστεύετε;

— Σᾶς πιστεύω, ἀπήντησεν ἡ κυρία Μιλτιάδου ἀξιοπρεπῶς.

Ὅπως τῷ πιστεύσῃ, δὲν ἀπῃτεῖτο μεγάλη ἀξία, διότι ἡ δυστυχὴς Ἑλενίτσα, κληθεῖσα τὴν προτεραίαν παρὰ τῇ φίλῃ της ἀφηγήθη αὐτῇ ἀφελῶς τὴν ἐπὶ τοῦ *Πετρὲλ* ἐπίσκεψίν της καὶ πῶς ἀνεκάλυψε τὴν ἄφιξιν τοῦ Μαυρικίου, ἀποκρύψασα ὅμως τὸ ἐπεισόδιον τῆς ἀνθοδέσμης.

Ἡ πονηρὰ Ἀννέττα, ἥτις εἶχε καλέσει αὐτήν, ὅπως τῇ ἀνακοινώσῃ καὶ οὐχὶ ὅπως μάθῃ εἰδήσεις, δὲν ἐφείσθη αὐτῆς ἐν ταῖς λυπηραῖς ἀποκαλύψεσιν. Ὁ Μαυρίκιος Βιλφερὼν ἦτο εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀλλὰ δὲν ἐπεφύλαξε τὴν πρώτην ἐπίσκεψίν του διὰ τὴν μνηστήν του! Δὲν τῇ ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξίν του, οὐδ' ἐξεδήλωσε τὴν πρόθεσιν νὰ την ἐπανίδῃ! Μάλιστα δ' ἐν τῇ συνδιαλέξει του, μόλις ὠνόμασεν αὐτήν.

Τοιαῦται ἦσαν αἱ ἀνακοινώσεις τῆς ἀξιοτίμου κυρίας, αἵτινες, ἐὰν μὴ ἐπὶ καλῇ πίστει, διεκρίνοντο ἐπὶ ἀπιστίᾳ.

Ὁ Μαυρίκιος ἐνόησεν, ὅτι ἡ κυρία Μιλτιάδου ἤθελε νὰ τον ἀφήσῃ νὰ λαλήσῃ, ἑπομένως ἐξηκολούθησεν:

— Ὑμεῖς δὲν βασανίζεσθε ἀπὸ δύο ἐτῶν, ὡς ἐγώ, ὑπὸ σκληρᾶς ἀμηχανίας. Ἐὰν πραγματικῶς εἶσθε φίλη τῆς δεσποινίδος Ρεννεφώρ, ἐὰν αἰσθάνησθε ὀλίγην εὐσπλαγχνίαν πρός με, βοηθήσατε ἀμφοτέρους ἡμᾶς. Πρὸ παντὸς ὅμως εἴπατέ μοι τί φρονεῖ ἡ Ἑλενίτσα περὶ ἐμοῦ;

Ὁ νεαρὸς ἰατρὸς παρετήρει τὴν Ἀννέτταν καὶ ἔβλεπεν αὐτὴν προαπησχολημένην. Θὰ ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι προσεπάθει ν' ἀποκρύψῃ ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτός της τὰ οὐδαμῶς ὁμοιάζοντα πρὸς τὰ τῆς προτεραίας ὑποδήματά της, πράγματι ὅμως προσεπάθει ν' ἀνεύρῃ ἐπιτηδείαν ἀπάντησιν. Ἡ παρελθοῦσα ἐπιτηδειότης αὐτῆς εἶχεν ἀποτύχει εἰς τὸ μέγαρον τῶν Χάρρισων καὶ εἰς τὸ σπήλαιον τῶν λῃστῶν, ὁπόθεν προῆλθον τὰ γνωστὰ ἡμῖν ἀποτελέσμα, πλὴν ἦτο ἀδιόρθωτος.

— Μ' ἐρωτᾶτε τί φρονεῖ περὶ ὑμῶν ἡ δεσποινὶς Ρεννεφώρ, εἶπε, κινοῦσα τὴν κεφαλήν, ἀλλά, πρὸς Θεοῦ, τεθῆτε εἰς τὴν θέσιν της.

— Λοιπόν, μὲ μισεῖ;

— Δὲν λέγω ὅτι σᾶς μισεῖ. Πρὸ παντός, μετὰ πάροδον δύο ἐτῶν, συνομολογήσατε ὅτι ἔδει νὰ ἦναι πολὺ ζωηρὸν τὸ μῖσός της, ἵνα ᾖ ἔτι ἀκμαῖον. Ὑπέφερε καὶ ὑποφέρει ἀκόμη, ἀλλ' ἡ ὀξεῖα κρίσις παρῆλθε. Προτίθεσθε νὰ την ἴδητε;

Ἡ σκληρὰ αὕτη ἐρώτησις, γενομένη μὲ φωνὴν ἤρεμον καὶ μετὰ ποιᾶς τινος συμπαθείας, ἐπάγωσεν αἴφνης τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ Μαυρικίου. Λοιπόν, τὰ πράγματα περιῆλθον εἰς τοιοῦτο σημεῖον! Ὁ Μαυρίκιος ἐνόμισεν, ὅτι ἠρωτᾶτο ἐὰν ἤθελε νὰ ρίψῃ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πτώματος νεκροῦ ἔρωτος. Ἐὰν ἐνέδιδεν εἰς τὴν πρώτην ὀργήν του, ἤθελεν ἀνακράξει: «Ὄχι, ὄχι!» καὶ θὰ ἔφευγεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κόσμου. Ἐπεκαλέσατο ὅμως τὸ θάρρος του καὶ ἀπεκρίθη:

— Θέλω νὰ ἐπανίδω αὐτὴν ἅπαξ, ἀλλὰ ποῦ; Δὲν γνωρίζω τὴν κυρίαν Γεωργίου, ἐπίσης δ' ἀγνοῶ ἐὰν ἡ δεσποινὶς Ρεννεφὼρ ἤθελε συναινέσει...

— Νὰ ἴδῃ ὑμᾶς κατ' ἰδίαν; Ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀπαλλάξω ἀμφοτέρους ὑμᾶς τῆς δυσχεροῦς συναντήσεως. Συναινεῖτε νὰ ἔλθητε ἐδῶ αὔριον εἰς τὰς δύο; Θέλω ἐνεργήσει νὰ παρευρεθῇ καὶ ἡ Ἑλενίτσα.

Ἡ Ἀννέττα, ἀναγκάζουσα τὰ δύο ἀγαπώμενα ὄντα νὰ συναντηθῶσιν ἐνώπιον μαρτύρων, ἐπιβάλλουσα αὐτοῖς νὰ καταστείλωσι τὴν πρώτην ὁρμὴν τῆς καρδίας των, νὰ καλύψωσι τὴν πρώτην λάμψιν τῶν βλεμμάτων των, ἐνόμιζεν ὅτι ἐνήργει μετὰ μεγίστης ἐπιδεξιότητος.

Ὁ τοιοῦτος ὅμως μεμελετημένος συνδυασμὸς μικροῦ ἐδέησε ν' ἀποτύχῃ, διότι παρ' ὀλίγον τὰ ἀντιμαχόμενα μέρη νὰ συναντηθῶσι, τὴν ἐπιοῦσαν, ἐπὶ τῆς κλίμακος τῆς κυρίας Μιλτιάδου. Ἡ Ἑλενίτσα, ἥτις προσῆλθε πρώτη εἰς τὴν συνέντευξιν ἀνῆλθε τόσον βραδέως τὴν κλίμακα, ὥστε καὶ χελώνη θὰ ἠδύνατο νὰ φθάσῃ αὐτήν. Ἀ! ἐὰν ὁ Μαυρίκιος εὕρισκεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν βαθμίδων! Ἴσως δὲν ἤθελον ἀνέλθει εἰς τὴν οἰκίαν!

— Ὅπως δήποτε, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ νεᾶνις, ἀφοῦ διετήρησε τὰ ἄνθη μου, θὰ ἔχει πρὸς τοῦτο τοὺς λόγους του. Ἐὰν ἴδω μόνον τὸ γνωστόν μοι βλέμμα του, εἶμαι βεβαία ὅτι θέλω ἀναλυθῆ εἰς δάκρυα χαρᾶς.

— Ἐὰν μόνον μοὶ θλίψῃ τὴν χεῖρα, ἐσκέπτετο ἀφ' ἑτέρου ὁ Μαυρίκιος ἐπὶ τῆς λέμβου, πίπτω πρὸ τῶν ποδῶν της καὶ ἀσπάζομαι τὸ κράσπεδον τῆς ἐσθῆτός της.

Ἡ Ἀννέττα ὅμως δὲν ἐνόει οὕτω τὰ πράγματα. Ἡ θέα της, ἱσταμένης μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων ὄντων, τῶν ὁποίων αἱ καρδίαι ἐπάλλοντο τόσον ἰσχυρῶς, ἤθελε καταστήσει ψυχροὺς καὶ τὸν Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην. Ἡ Ἀννέττα ὑπέδειξεν αὐτοῖς σοβαρῶς καὶ οἱονεὶ πενθίμως δύο καθίσματα εἰς ἀπόστασιν ἓξ βημάτων ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἔλαβε θέσιν μεταξὺ αὐτῶν. Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἐτοποθέτησεν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης μὲ τὰ πιστόλια εἰς χεῖρας καὶ λέγουσα:

— Θάρρος! Ἔχομεν χειρουργὸν καὶ ἐπιδέσμους διὰ τὰ τραύματα.

— Δεσποινίς, ἤρχισεν ὁ Μαυρίκιος — ἐκεῖνο τὸ «δεσποινὶς» ἤξιζε μίαν σφαῖ-

ραν—δὲν σᾶς ὁμιλῶ περὶ τῆς συγκινήσεώς μου, διότι εἶναι καταφανής.

Ἡ κυρία Μιλτιάδου ἐστέναξε καὶ ἐξηκόντισε πρὸς τὴν φίλην της βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε :

— Τῇ ἀληθείᾳ, ὁ ὡραῖος νεανίας μᾶς παρηγορεῖ μὲ τοὺς ἐλέγχους του !

Ἡ Ἑλενίτσα ἐκίνει τὴν κεφαλήν, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἐὰν ἐλάλει, ἤθελεν εἴπει :

— Καὶ ἐγώ ; Φρονεῖτε ὅτι εὑρίσκομαι ἐπὶ κλίνης ρόδων ;

Ὁ Μαυρίκιος, ὅστις εἶχεν ἔλθει μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἶχε καταδικασθῇ, διέγνω ἐν ἐκείνῃ τῇ σιγῇ ἀπαισίαν τούτου ἀπόδειξιν. Ἐξηκολούθησε δὲ μὲ ἦχον φωνῆς, πλήρη πικρίας :

— Ἀπὸ εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν, ὅτε ἔμαθον ὅτι εὑρίσκεσθε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἡ ζωή μου εἶναι κόλασις, δὲν θὰ ηὐχόμην τοιαύτην ζωὴν οὐδ' εἰς τὸν ἀσπονδότερον ἐχθρόν μου. Ἄ ! ἐὰν ἤμην ἐπὶ τοῦ *Πετρέλ*, ὅτε ἤλθετε ! Πλὴν εἶναι πεπρωμένον· τὰ πάντα συνομνύουσι κατ' ἐμοῦ !

Ἐνῷ ἐκεῖνος ἐλάλει τοιουτοτρόπως, ἡ Ἑλενίτσα ἐνόμιζεν, ὅτι ᾐσθάνετο τὴν ἀνθοδέσμην ἀνασκιρτῶσαν ἐπὶ τοῦ στήθους της. Ἡ νεᾶνις ἀλληλοδιαδόχως ἠρυθρία καὶ ὠχρία, ποθοῦσα νὰ λαλήσῃ καὶ νὰ δειχθῇ ὁποία ἦτο, χωρὶς ὅμως νὰ ἐννοῇ τὸν λόγον, ἡ παρουσία τῆς Ἀννέττας ἐπάγωνεν αὐτήν. Δὲν θὰ ᾐσθάνετο τόσην αἰδώ, ἐὰν ἔτι προὔκειτο ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν πρὸς τὸν πρῶτον τυχόντα. Ἀπεκρίθη, λοιπόν, μὲ φωνὴν γλυκυτάτην, ἐλπίζουσα ὅτι ἐνοεῖτο :

— Σᾶς βεβαιῶ, κύριε, ὅτι δὲν ἔχετε διὰ τίποτε νὰ λυπῆσθε.

Ἡ κυρία Μιλτιάδου ἐστέναξε τὸ δεύτερον τόσον πενθίμως, ὥστε ὁ Μαυρίκιος δὲν ἐδίστασεν οὐδ' ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τῆς μνηστῆς του.

— Ἐννοεῖ, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅτι οὐδὲν θὰ ἐκέρδιζον καὶ ἂν παρευρισκόμην ἐκεῖ.

Ἀπὸ ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἀπώλεσεν ἐντελῶς τὸ θάρρος του, ἐὰν δὲ μὴ ἡ ἀγωγή του ἐκράτει αὐτόν, ἤθελεν ἀπέλθει, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν βάσανον. Ἔμενεν, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος. Ὡμίλει, ὅπως ὁμιλῇ, ὡς πράττει τις εἰσερχόμενος κατὰ πρώτην φορὰν ἐντὸς αἰθούσης, ἐν ᾗ προσπαθεῖ νὰ μὴ φανῇ μωρός.

Ἡ Ἑλενίτσα, ἐκμηδενισθεῖσα ἐκ τῆς ἀλγεινῆς ἐκπλήξεως, ἀπεκρίνετο καθ' ὅμοιον τρόπον, ἡ τοιαύτη δ' ἀνταλλαγὴ κοινῶν φράσεων μεταξὺ δύο ὄντων, ἅτινα εἶχον ὀμώσει ν' ἀνήκωσιν ἀλλήλοις, ἦτό τι σπαρακτικόν.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ δεσποινὶς Ρεννεφώρ, μὴ δυναμένη πλέον ν' ἀνθέξῃ, ἠγέρθη ὅπως ἀπέλθῃ. Οἱ ὀφθαλμοί της ἀνεζήτησαν ἅπαξ ἔτι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀγαπωμένου ἀνδρός. Ματαία προσπάθεια ! Ἡ Ἀννέττα, ὡς ζῶν τεῖχος, εἶχε παρεμβληθῇ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἠρέμα ἀπώθει τὴν φίλην της ἐκτὸς τῆς αἰθούσης. Βλέπων τις αὐτὴν οὕτω πράττουσαν, θὰ ἔλεγεν, ὅτι ἐξ εὐσπλαγχνίας καὶ ἀγαθότητος ἀπεμάκρυνεν αὐτὴν ὀδυνηροῦ θεάματος.

Οὕτως ἔληξεν ἡ συνέντευξις. Ἡ κυρία Μιλτιάδου ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὑπερήφανος καὶ ἐπιβλητική.

— Τί τα θέλετε ; εἶπε πρὸς τὸν Μαυρίκιον, ἡ Ἑλενίτσα εἶναι χαρακτὴρ χαλύβδινος.

Πρὸς ταύτην δ' εἶχεν εἴπει, ἐναγκαλιζομένη αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς κλίμακος:

— Τί τα θέλεις, ἀτυχὴς φίλη ; Τοιοῦτοι εἶναι οἱ ἄνδρες !

ΚΕ'

Μετὰ τὴν ἀπελπιστικὴν ταύτην συνέντευξιν, ὁ Μαυρίκιος Βιλφερὼν ἔγραψε πρὸς τὸν πατέρα του τὴν ἑπομένην ἐπιστολήν :

«Ἡ δεσποινὶς Βιλφερὼν εἶναι ἐνταῦθα. Μὴ πιστεύσῃς ὅτι ὑπάρχει κοινή τις συνωμοσία ἐκ μέρους μου. Ὁρκίζομαι ἐπὶ τῆς τιμῆς μου, ὅτι δὲν ἐγίνωσκον, ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, οὐδ' ὅτι ἔμελλε νὰ ἔλθῃ. Ἄλλως, σὲ βεβαιῶ, ὅτι θὰ ἔδιδον δὲν ἠξεύρω τι, ἵνα μείνω εἰς τοὺς Παρισίους. Μὲ θεωρεῖ ὡς τὸν ἔσχατον τῶν ὑποκριτῶν, σὺ δ' ἐπίσης θὰ ἔπραττες ὁμοίως, ἐὰν εὑρίσκεσο εἰς τὴν θέσιν της. Δύο ἀγαπώμενα πρόσωπα ἀποχωρίζονται ἀλλήλων πλήρη ἐνθουσιασμοῦ καὶ ὁρκιζόμενα ἀμοιβαίως ἐγκαρτέρησιν καὶ πίστιν ὡς πρὸς τὸν Θεόν, παρὰ τὴν σιωπήν, τὴν ἀπομάκρυνσιν, τὸ μυστήριον, παρὰ πάντα τὰ ἐμπόδια ! Πάντα ταῦτα εἶναι ὡραιότατα, ποιητικά, μεγαλοπρεπῆ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ παραταθῶσιν ἐπὶ μακρόν. Μετὰ δύο ἔτη, ἡ ἐμπιστοσύνη καθίσταται ἁπλοϊκότης, ἡ ὑπομονὴ μωρία καὶ ὁ ἥρως τοῦ δράματος πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐνέπαιζεν ἡμᾶς. Ἰδού, ἀγαπητέ μοι πάτερ, ὁποῖον μέρος μοὶ ἀποδίδοται ἐνταῦθα. Εὐφράνθητι !»

Χωρὶς ὅμως νὰ το ὑποπτεύσῃ, τῷ ἀπεδίδετο μέρος ἀρεστότερον, διότι παραδόξως καὶ ἀπροσδοκήτως ἐγένετο φίλος τῆς κυρίας Μιλτιάδου. Ἡ εἰλικρινὴς λύπη εἶναι εὔπιστος, ὁ δὲ Μαυρίκιος ἦτο τόσον δυστυχής, ὥστε ἡ ἐλαχίστη ἔκφρασις συμπαθείας καθίστα αὐτὸν εὐγνώμονα. Ἡ Ἀννέττα, προσδοκῶσά τι καλλίτερον, συνελυπεῖτο αὐτῷ, προσελκύουσα αὐτὸν πρὸς ἑαυτὴν διὰ τῆς ὑπομονῆς, μεθ' ἧς, ἐπὶ ὥρας πολλάς, ἠκροᾶτο αὐτοῦ, λέγοντος πᾶν ὅ,τι ἤθελεν.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Λαβὸρδ ἐλάλησε σοβαρῶς πρὸς τὸν φίλον του περὶ τῆς ἀποδιδομένης αὐτῷ κατακτήσεως τῆς κυρίας Μιλτιάδου.

— Ὡς βλέπω,—τῷ εἶπε,— ἐπαρηγορήθης, διότι, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, εἶχες τινὰ θλῖψιν. Μοὶ ὡμίλεις περί τινος δεσποινίδος . . . πλὴν τώρα δέν μοι λέγεις πλέον τίποτε περὶ αὐτῆς.

— Ὄχι, — ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος, — διότι εὑρίσκεται ἐνταῦθα καὶ διότι εἶμαι ὁ δυστυχέστατος τῶν ἀνθρώπων.

Ἐνεπιστεύθη δὲ τῷ Λαβόρδ, μεγάλως ἐκπληττομένῳ, μέρος τῆς ἀληθείας.

— Σοὶ ὁρκίζομαι, ὅτι οὐδὲν ἐννοῶ— ἀπεκρίθη ὁ διπλωμάτης.—Ἀλλὰ δὲν σκέπτεσαι ν' ἀποχωρήσῃς ;

— Εἶναι πολὺ ἀργά, ἢ ἀκόμη πολὺ ταχέως. Ἄλλως δὲν ἔχω ἀρκοῦσαν δύναμιν πρὸς τοῦτο.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ἡ κυρία Μιλτιάδου διεσκέδαζεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν δι' ὅσον χρόνον ἡ Ἀννέττα Λεωνίδου διετέλεσεν ἐν ἀνίᾳ εἰς τὴν Σμύρνην, εἰκοσάκις δὲ τῆς ἡμέρας ἐπανελάμβανεν ἐνδομύχως, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος εἶναι μωρότατον, ὅπερ ἐσήμαινεν, ὅτι αὐτὴ ἦτο πνευματωδεστέρα πάντων τῶν ἀνθρώπων. Τῷ ὄντι, πάντες ἐπίστευον, ὅτι ὁ νεαρὸς ἰατρὸς περὶ αὐτῆς μόνης ἐμερίμνα, ἐπειδὴ δ' οὗτος ἐδεικνύετο καταβεβλημένος καὶ τεθλιμμένος, ἐπίστευον ταὐτοχρόνως, ὅτι ἡ τροπαιοῦχος ἐκείνη καλλονὴ ἦτο δυσάλωτος.

Αὕτη ᾐσθάνετο ἐπίσης ἡδονὴν νὰ διεγείρῃ ὁπωσοῦν τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἑλενίτσας, παρέχουσα αὐτῇ ἀλληλοδιαδόχως μικρὰς ἐλπίδας καὶ φόβους, ποιουμένη αὐτῇ λόγον περὶ τοῦ Μαυρικίου, ὁτὲ μὲν ὡς παράφρονος, ὁτὲ δ' ὡς θύματος τοῦ πατρός του καὶ ἄλλοτε ὡς τέρατος ἀγνωμοσύνης. Εὐνόητον δ' εἶναι, ὅτι ἐπὶ τοῦ τελευταίου θέματος ἀνέπτυσσεν ἅπασαν τὴν εὐγλωττίαν της.

Ὡς πρὸς τὰς ἰδίας της ὅμως προσωπικὰς ὑποθέσεις, ἐλάχιστα εἶχε κερδίσει. Οὐ μόνον δὲν ἐπέτυχε νὰ ἐπισύρῃ ἐφ' ἑαυτῆς ἓν τοὐλάχιστον βλέμμα τοῦ Μαυρικίου, ἀλλ' οὐδὲ νὰ καταστῇ κοινωνὸς τῶν ἀπορρήτων αὐτοῦ, ἐκτὸς τοῦ πρὸ πολλοῦ γνωστοῦ αὐτῇ ἔρωτός του πρὸς τὴν Ἑλενίτσαν καὶ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ πατρός του εἰς τὸν γάμον. Ὑπῆρξεν ὅμως ἀδύνατον νὰ μάθῃ τὸ αἴτιον τῆς τοιαύτης ἀντιστάσεως. Τὸ δὲ μυστήριον τοῦτο οὐ μόνον προσέβαλλε τὴν φιλοτιμίαν της, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλλον καθίστα ἀβεβαιότατον. Ὁ πατὴρ ἀποκάμνει μέχρι τέλους νὰ βλέπῃ τὸ τέκνον του πάσχον καὶ ἐνδίδει, ἐὰν τὸ ἐμπόδιον δὲν ἦναι ἀνυπέρβλητον. Ἦτο ἢ ὄχι ἀνυπέρβλητον ; Τὸ πρόβλημα τοῦτο μάτην ἡ εὐειδὴς κυρία κατεγίνετο νὰ λύσῃ. Περιέμενε, λοιπόν, ἐνεδρεύουσα ἀγρύπνως καὶ ἐλπίζουσα εἰς τὰς περιστάσεις καὶ τὴν ἑαυτῆς ἱκανότητα. Ἐπὶ τέλους, ἡμέραν τινὰ ἐδόθη αὐτῇ εὐκαιρία νὰ θεωρήσῃ ἑαυτὴν ἱκανωτάτην.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ προξένου ἡ ἰδία νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῶν ἐπισκέψεων τοῦ Μαυρικίου. Εὐγενῶς, ἀλλὰ σαφῶς ὁ ἀξιόλογος ἀνὴρ ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν ἦτο πεπλασμένος ἐκ τοῦ πηλοῦ τῶν μωρῶν καὶ ὅτι ὁ ἰατρὸς τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, οὐδὲν ἔργον εἶχεν ἐντὸς οἴκου, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ὑπῆρχον οὔτε Γάλλοι, οὔτε ἀσθενεῖς, οὔτε ναῦται. Ἡ ἀπάντησις δὲν ἦτο δυσχερής. Ἡ Ἀννέττα ἔλαβεν ἦθος προσβεβλημένης συζύγου καὶ ἐλάλησεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἀξιοπρεπείας της. Ὤμοσεν ὅτι δὲν ἦτο συνετὸν ὁ σύζυγος νὰ ὑποπτεύσῃ γυναῖκα ὡς αὐτήν, συγκατετέθη δ' ἐκ με-

γίστης συγκαταβάσεως νὰ τῷ δώσῃ ἐξηγήσεις. Δὲν προὔκειτο περὶ ἑαυτῆς, ἀλλὰ περὶ φίλης, τῆς δεσποινίδος Ρεννεφώρ.

— Τί με λέγεις ἐκεῖ! — εἶπεν ὁ Θεόδωρος, ὅστις δὲν ἐστερεῖτο ὀρθῆς κρίσεως. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ νέα δὲν εἶναι ποτὲ ἐδῶ, ὁσάκις ἔρχεται ὁ ἰατρός.

— Μάλιστα! Διότι τὰ πράγματα δὲν εἶναι ὁμαλά. Ὁ ἰατρὸς ἔχει τὸν πατέρα του καὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ πρέπει νὰ ἐξαναγκασθῇ νὰ συναινέσῃ εἰς τὸν γάμον ἢ μᾶλλον, ἀφοῦ δέον νά τα εἴπω ὅλα, πρὸ δύο ἐτῶν ἀποποιεῖται νὰ συγκατατεθῇ, χωρὶς νὰ εἴπῃ τὸν λόγον τῆς ἀρνήσεώς του.

Ὁ Θεόδωρος, ἐπιδεδομένος εἰς τὰ ἔργα τῆς θέσεώς του καὶ συνήθως ξένος εἰς τὰ κοινωνικὰ χρονικά, ἐφάνη αἴφνης ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν ὑπόθεσιν.

Ἀπηύθυνε διαφόρους ἐρωτήσεις πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἐζήτησε νὰ τῷ ἐπαναλάβῃ τὰ φλυαρήματα τῆς Σμύρνης, ἐσκέφθη, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν ἀποφθεγματικῶς:

— Αὐτοὶ οἱ ἀστοὶ τῶν Παρισίων εἶνε πάντοτε θετικοί, ὁσάκις πρόκειται νὰ νυμφεύσωσι τὰ τέκνα των. Ὅ,τι ὁμοιάζει πρὸς μυθιστόρημα ὀλίγον θέλγει αὐτούς.

— Ἀπὸ μυθιστορήματος εἰς μυθιστόρημα ὑπάρχει διαφορά; Γνωρίζεις πολλὰς νεάνιδας μᾶλλον εὖ ἠγμένας καὶ συνετὰς τῆς Ἑλενίτσας;

— Ὄχι· πλὴν γνωρίζω τοιαύτας ὀλιγώτερον ρομαντικάς. Διὰ Γάλλον κάτω τῆς ἡλικίας τῶν τριάκοντα ἐτῶν ἡ ἀνατολῖτις εἶναι *Οὐρὶ* τοῦ παραδείσου τοῦ Μωάμεθ. Ἀλλὰ δι' ἄνδρα ὡριμότερον εἶναι *κοῦκλα*, ἡ ὁποία ἀγνοεῖ τὴν ἀνάγνωσιν, τρέφεται μὲ σεράπιον ρόδων καὶ δὲν φορεῖ στηθόδεσμον.

— Καλά! Πλὴν δὲν ἀγνοεῖς, ὅτι ἡ Ἑλενίτσα ἀναγινώσκει ὀρθῶς τρεῖς ἢ τέσσαρας γλώσσας, ὅτι εἰς τὸν οἶκον Χάρρισων ἔφαγε περισσότερα *ροσπὴφ* ἢ *ραχὰτ - λουκούμ*, καὶ ὅτι σφίγγει τὸν στηθόδεσμόν της ὅσον ἐγώ· ἄλλως, καθ' ὅσον γινώσκω, ὁ κύριος Ρεννεφὼρ, ὁ πρώην συνάδελφός σου, δὲν ἦτο Τοῦρκος.

— Ὁ κύριος Ρεννεφώρ! ὁ κύριος Ρεννεφώρ! εἶπεν ὁ πρόξενος, ὑψῶν τοὺς ὤμους. Πρόκειται πραγματικῶς περὶ τοῦ κυρίου Ρεννεφώρ! Ἀρκεῖ· ἐὰν θέλῃς νὰ προσέξῃς εἰς τοὺς λόγους μου, μὴ ἀναμιχθῆς περισσότερον εἰς ὑπόθεσιν δυσχερεστέραν καὶ λεπτοτέραν ἢ ὅσον φρονεῖς.

Ἡ Ἀννέττα προσέσχε τὸ οὖς. Πρὸ πολλοῦ εἶχε παρατηρήσει, ὅτι ὁ σύζυγός της ἐγίνωσκε πολλὰ πράγματα, περὶ τῶν ὁποίων οὐδέποτε ὡμίλει, τοὐλάχιστον μετ' αὐτῆς. Μήπως ἦτο κάτοχος τοῦ μυστικοῦ, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐπόθει τόσον διακαῶς νὰ γνωρίσῃ; Χωρὶς ν' ἀποκαλύψῃ τὴν καταφλέγουσαν αὐτὴν ἐπιθυμίαν, ἐξηκολούθησεν ἡσύχως:

— Θά μοι διηγηθῇς τὴν ἱστορίαν τῆς θείας της; Εἶναι τόσον παλαιά! Μόλις εἶχον γεννηθῆ, ὅτε εἰς τὴν δεσποινίδα Μαρίαν Βαρκσάϊαρ, τὴν ἀδελφὴν τῆς κυρίας Ρεννεφώρ, συνέβη ἐκεῖνο τὸ συμβάν. Ἀλλὰ θὰ ἦτο σχεδὸν ἀδικία ν' ἀποδίδωται εὐθύνη εἰς τὴν ἀνεψιάν.

— Ἄφες αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, εἶπεν ὁ Θεόδωρος ἀποτόμως.

— Μόνον μαζύ σου τὴν ἀναφέρω· ὅλοι ἐλησμόνησαν αὐτήν. Δυστυχὴς Μαρία! οὐδέποτε ἐπανῆλθε καὶ ὁ πατήρ της δὲν ἐπέτρεψε νὰ προφέρωσι τὸ ὄνομα τῆς φυγάδος ἐνώπιόν του.

— Βεβαιώθητι, ὅτι αὐτὸ δὲν τὸν τιμᾷ καθόλου.

— Τὸ πιστεύω. Πλὴν πάλιν νὰ συναινέσῃ ν' ἀπαχθῇ ἀπὸ Τοῦρκον ἀξιωματικόν!

— Ἂς μὴ κρίνωμεν τοὺς ἄλλους, σύζυγέ μου.

— Ἔχεις δίκαιον. Ἄλλως ἤκουσα, ὅτι ἐκεῖνος ὁ νέος ἦτο ὑψηλῆς καταγωγῆς, αὐτοὶ δ' οἱ εὐγενεῖς ὀθωμανοί, παρὰ τὴν θρησκείαν των, εἶναι τόσον περιποιητικοὶ καὶ θελκτικοί!...

— Θέλω νὰ πιστεύω, ὅτι δέν το γνωρίζεις, εἶπεν ὁ Θεόδωρος. Ἀρκεῖ πλέον. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴς ἐπαναλάβῃ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν πρὸς οὐδένα.

— Θὰ ἐπανέλθωμεν, εἶπεν ἐνδομύχως ἡ Ἀννέττα, τῆς ὁποίας τὸ ὁρμέμφυτον ὡς γυναικὸς ραδιούργου ᾐσθάνετο ὑποκρυπτόμενόν τι μυστικόν. Καὶ σὺ πάντοτε σιωπηλός, κύριε ἐχέμυθε.

Ὁ δυστυχὴς Θεόδωρος, πρὶν ἡ αὐγή, ἡ ἄλλη αὕτη σύζυγος γέροντος συζύγου, περιβληθῇ τὴν ζώνην της, ἀφέθη νὰ μεθυσθῇ καὶ ὡμολόγησε πάνθ' ὅ,τι ἡ Ἀννέττα ἐπεθύμει νὰ μάθῃ. Ἂς τῷ συγχωρήσωμεν τὴν ἀδυναμίαν ταύτην, διότι δὲν τῷ ἐδίδετο πάντοτε τόσον ἰσχυρὸς οἶνος.

ΚϛΓ

Ἡ ξένη παροικία, εἰς ἣν προσθετέον δύο ἢ τρεῖς κομψοὺς τῆς νέας Τουρκίας, διεσκέδαζε πολύ, κατ' ἐκεῖνο τὸ θέρος, ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς τοῦ Βοσπόρου.

Τὸ Βουγιουκδερὲ καὶ τὰ Θεραπεῖα ἦσαν ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητί των καὶ τὸ διάσημον ξενοδοχεῖον *Πεταλᾶ* ἦτο κατάμεστον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, νέοι τρελλοὶ ἀπεφάσισαν καὶ κατῴκησαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου, τὸν ὁποῖον ἐπωνόμασαν Σιαραντόν. Ἐκεῖ διῆγον βίον ἀμέριμνον, ζῶντες ὑπὸ σκηνάς, ἀλλ' ὁποίας σκηνάς! ὡς ποιμένες ἐν τῇ ἐρήμῳ, πλὴν ἐρήμῳ, ἥτις, ἀληθῶς εἰπεῖν, ἐσυχνάζετο ὑπὸ πλήθους καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν ἐκινδύνευέ τις ν' ἀποθάνῃ τῆς δίψης.

Πρὸς ἀποθέωσιν τῆς ἐποχῆς, οἱ ἀσκηταὶ ἐκεῖνοι διωργάνωσαν δεῖπνον εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ ὑπὸ τὸ φῶς λαμπάδων, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους *Γίγαντος*. Ἐκεῖνο τὸ ὄρος, τὸ ὁποῖον μόνον τὸ ὄνομα ἔχει γιγάντιον, εἶναι εἷς τῶν κρίκων τῆς ἐπὶ τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς ἐκ λόφων ἀλύσεως τοῦ Βοσπόρου. Φαντάσθητε τὸ ὄρος Οὐαλεριανὸν ἄνευ πυροβόλων καὶ ἔχον, ἀντὶ πάσης φρουρᾶς, μίαν δωδεκάδα *ζαπτιέδων*, ἀντὶ δὲ φρουρίου ἓν *τζαμίον* καὶ τὴν μικρὰν κατοικίαν τοῦ διοικοῦντος αὐτὸ *μολλᾶ*.

Πρόσκλησις εἰς ἐκεῖνο τὸ δεῖπνον ἦτο δίπλωμα κομψότητος, ὡς ἔλεγε τῷ Μαυρικίῳ ὁ γραμματεὺς πρεσβείας φίλος του, κομίζων αὐτῷ τοιαύτην, κατὰ τὴν παραμονήν.

— Σ' εὐχαριστῶ, διότι μ' ἐνεθυμήθης, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς κομψότητος.

— Δὲν ἔχω ὁποίας ἔχεις ἀξιώσεις, εἰ μὴ νὰ τρελλαθῇς. Λέγεις ὅτι καταγίνεσαι εἰς μελέτας, ἀλλὰ στοιχηματίζω ὅτι δὲν ἀνοίγεις βιβλίον. Οὐδαμοῦ φαίνεσαι καὶ αὐτὰ θὰ ἔχουν κακὸν τέλος. Ἕνεκα τούτου, σὲ προειδοποιῶ, ὅτι ἑκὼν ἄκων ὀφείλεις αὔριον νὰ ἔλθῃς.

— Δὲν θὰ ἔλθω. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ἐπιμένῃς. Γνωρίζεις τὴν ψυχικὴν διάθεσίν μου καὶ δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς ἐὰν ὁ θόρυβος τῶν ἑορτῶν μοὶ ἦναι ἀρεστός.

— Δὲν θὰ ἠὐχαριστεῖσο νὰ συναντήσῃς ἐκεῖ τινὰ πρόσωπα;

— Ἐὰν θὰ ἠὐχαριστούμην; Ἀλλ' ἀγνοεῖς, ἀγαπητὲ φίλε, πόσας νύκτας ἄνευ ὕπνου μοὶ στοιχίζει ἡ τελευταία συνάντησίς μου μετά τινων προσώπων!

— Ἔχει καλῶς! Ἐπεθύμουν νά το ἀκούσω ἐκ τοῦ στόματός σου. Ἐλθὲ ὅμως ἀφόβως. Ἐκείνη δὲν θὰ εἶναι ἐκεῖ!

— Πρὸς Θεοῦ! Ὁ καλλίτερος φίλος μου νὰ μεταχειρίζηται τοιοῦτο ἐπιχείρημα, ὅπως μὲ παρασύρῃ εἰς ἑορτήν;

— Ὁ διάβολος νά σε πάρῃ! Θὰ ἤρχεσο, ἐάν σοι ἔλεγον, ὅτι ἠδύνασο νά την συναντήσῃς ἐκεῖ;

— Οἴμοι! Ὄχι.

— Λοιπόν;... Ἄκουσε, μὲ κάμνεις νὰ χάσω τὴν ὑπομονὴν μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς δισταγμούς σου. Τὴν ἀγαπᾶς ἢ δέν την ἀγαπᾶς; Αὐτὴ σοὶ ἀπηγόρευσε νά την ἐπανίδῃς; Τί ἔκαμες πρὸς αὐτήν; Διατί τὴν ἀποφεύγεις; Ἐπὶ τέλους ἐξηγήθητι, τί διάβολον!

Ὁ Μαυρίκιος καὶ πάλιν ἀπεποιήθη νὰ ἐξηγηθῇ. Πλήν, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ φίλου του, ὑπεσχέθη νὰ παρευρεθῇ, τὴν ἐπιοῦσαν εἰς τὸν δεῖπνον. Ὁ Λαβόρδ, ἀπερχόμενος, ἐγέλα κρυφίως ὡς μαθητής, ὅστις ἔπαιζε παιγνίδιον πρὸς συνάδελφόν του.

Οἱ ὀργανωταὶ τῆς ἑορτῆς εἶχον προπαρασκευάσει τὰ πάντα μετὰ μεγάλης πολυτελείας. Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ στρατοπέδου των, περιέμενε τοὺς προκεκλημένους *παζάρ-καϊκ*, τοῦ ὁποίου οὗτοι ἐπέβησαν κατὰ τὴν ὡρισμένην ὥραν. Ἡ κυρία Γεωργίου ἐπεβιβάσθη ἐκ τῶν τελευταίων μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς της. Ὁ Λαβόρδ, καθήμενος εἰς τὴν πρώραν, πλησίον τοῦ Μαυρικίου, εἶδε τοῦτον νὰ ῥιγιάσῃ.

— Δὲν εἶσαι ὠργισμένος, τῷ εἶπε, τὸ ἔπραξα διὰ τὸ καλόν σου.

— Διὰ τὸ καλόν μου! Δέν το πιστεύω. Τοῦτο μόνον εἶναι βέβαιον, ὅτι σήμερον θ' ἀποφασισθῇ ἡ τύχη μου, ἀφοῦ μοὶ παρέχεις τὴν εὐκαιρίαν.

— Αὔριον θά μοι ἐκφράσεις εὐχαριστίας.

— Ἴσως αὔριον θὰ ἔχω ἀναχωρήσει. Ἰδέ την. Θὰ στρέψει τοὐλάχιστον πρός με τὸ βλέμμα; Ὤ! ἡ σκληρά!

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, τὸ βαρὺ πλοιάριον ἐκινεῖτο βραδέως, διὰ τῶν προσπαθειῶν τῶν κωπηλατῶν. Ἐντὸς εἴκοσι πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας δύναταί τις, μὴ σπεύδων, νὰ διαβῇ τὸν Βόσπορον. Ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὸ Μπεηκός. Ἐκεῖ, πολυπληθὴς συνοδία ἐστεφανωμένων, ἀνθοστολίστων καὶ κεκαλυμμένων διὰ ταπήτων τῆς Σμύρνης καὶ προσκεφαλαίων τῆς Προύσης ἁμαξίων περιέμενον τοὺς προσκεκλημένους. Ὁ Λαβὸρδ καὶ ὁ φίλος του μετὰ τοῦ Θεοδώρου Μιλτιάδου καὶ τῆς συζύγου του ἐπέβησαν ἑνὸς ἀραμπᾶ. Ἡ κυρία Μιλτιάδου ἐφαίνετο προφανῶς βεβυθισμένη εἰς βαθείας σκέψεις.

Ἀφοῦ πάντες οἱ προσκεκλημένοι ἔλαβον θέσιν, ἐξεκίνησαν μὲ τὸ βραδὺ βῆμα τῶν συρόντων τὰ ἁμάξια βοῶν. Ὅτε δ' ἀφίκοντο εἰς μικρὸν ὕψος, ἤρχισαν νὰ διακρίνωσι τὸ ζωγραφικώτατον ἐν τῷ κόσμῳ πανόραμα. Πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐπὶ τῆς ἑτέρας ἀκτῆς τοῦ Βοσπόρου, ἐφαίνοντο τὰ χαρίεντα χωρία Θεραπεῖα, Καντηλὶ καὶ Γενίκιοϊ, ἀπέναντι δ'αὐτῶν τὸ Βουγιουκδερὲ καὶ αἱ καταπράσινοι φυτεῖαι αὐτοῦ. Πρὸς τὰ δεξιά, εἰς τὸ βάθος χαρίεντος ὅρμου, ἐν ἀνατολικωτέρῳ τοπείῳ, διεκρίνοντο ἡ κωμόπολις Ρούμελη - Καβὰκ καὶ ἀπωτέρω ἡ Μαύρη Θάλασσα, ἐνδεικνυομένη ὑπὸ τοῦ πύργου τοῦ Ρούμελη - Φανάρ, τοῦ ὁποίου τὸ λευκὸν καὶ ἀκίνητον φῶς ἔκαιεν ἤδη ἐν τῷ κρυσταλλίνῳ κλωβῷ.

Μεταξὺ τῶν ἀπαραμίλλων δύο ἀκτῶν ἔλαμπε λουτρὼν ρευστοῦ χρυσοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρέα πλοιάρια, συρόμενα ὑπὸ τῶν ρυμουλκῶν, ἐχάρασσον μακρὰν αὖλακα λευκοῦ καὶ φωσφορίζοντος ἀφροῦ.

Ὄπισθεν τῶν Θεραπείων ἐξηφανίσθησαν αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ τὸ θαμβοῦν φῶς συνανεμίχθη μετὰ τῆς πορφύρας ἀπαραβλήτου δύσεως.

Μετ'ἀνάβασιν μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας, αἱ ὡραῖαι προσκεκλημέναι ἀπέβησαν εἰς τὸ σχετικῶς ἄγονον ὀροπέδιον τοῦ ὄρους Γίγαντος.

Προσήγγιζεν ἡ νύξ, ἀλλὰ ροδόχρουν φῶς διεχέετο ἀνὰ τὴν ἀτμόσφαιραν, ἣν ἐδρόσιζεν ἡ θαλασσία αὖρα. Τὰ σχηματισθέντα ζεύγη τῶν προσκεκλημένων διεχύθησαν εἰς διαφόρους διευθύνσεις. Τινὰ μὲν ἀνεζήτησαν τὴν ἡσυχίαν τῶν ἰσχνῶν δασυλλίων καὶ ἄλλα, ἧττον ρομαντικά, περιήρχοντο τὸ ὀροπέδιον πρὸς ἀνακάλυψιν ἑτέρων ἀπόψεων, ἐνῷ ὅμιλος ὡρίμων ἀνδρῶν, καταδεδικασμένων εἰς τὴν πολιτικήν, ἐν ἐλλείψει εὐαρεστοτέρας ἀσχολίας, παρέμεινον συζητοῦντες τὰς εἰδήσεις, τὰς περιεχομένας ἐν τῷ ἀφικομένῳ τὴν πρωΐαν φύλλῳ τῆς *Eastern-Express*. Ἄλλοι δὲ συνδιελέγοντο περὶ ἀρχαιολογίας καὶ διηγοῦντο παντοῖα ἀνέκδοτα, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μυθώθη, ἀποδιδόμενα εἰς τὸ ὄρος Γίγαντα.

Ὁ Μαυρίκιος, ἀποφεύγων πᾶσαν συνάντησιν, εἰσέδυσεν εἰς τὰ σκοτεινὰ μέρη, ἀναζητῶν τὴν Ἑλενίτσαν. Ἐφ'ὅσον ὅμως ὁ χρόνος παρήρχετο, μετέπιπτεν εἰς τὴν ὀδυνηρὰν ἀβεβαιότητα καὶ ἠρώτα ἑαυτὸν τί περισσότερον ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἐκείνην τὴν ἑσπέραν, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἶπε πρὸ δύο ἐτῶν. Αἴφνης ἐδέησε νὰ σταματήσῃ ἐνώπιον κυρίας μόνης, ἥτις ἤρχετο πρὸς αὐτόν. Ἦτο ἡ Ἀννέττα.

— Τίς εἶ ; εἶπεν ἐκείνη χαμηλοφώνως.

Ἀλλ' ὁ νεανίας, στενοχωρηθεὶς ὅτι εἶδεν αὐτὴν ἐμφανιζομένην εἰς στιγμὴν τόσον ἀκατάλληλον, ἐσίγησεν.

— Οὐδεμία ἀπάντησις ; — ἐξηκολούθησεν ἐκείνη, λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τοῦ Μαυρικίου. — Τότε σᾶς κάμνω αἰχμάλωτόν μου. Ἐμπρός, ὡραῖε φίλε τοῦ σκότους, εἴπατέ μοι : τίνα ἐζητεῖτε ;

— Τὴν ἐρημίαν, — ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος. — Τὴν ἐρημίαν καὶ τὴν λήθην.

— Ἐὰν ἐδοκιμάζετε ν' ἀναζητήσητε τὴν λήθην... ἀλλαχοῦ ἢ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ;... ἀπήντησεν ἡ Ἀννέττα. Τί σᾶς λείπει ταύτην τὴν στιγμήν ; Οὐδόλως λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν ὅτι εἶσθε νέος, πλήρης ζωῆς καὶ ὅτι περιδιαβάζετε, στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα φίλης ;

— Δι' ἐμέ — διέκοψεν αὐτὴν ὁ Μαυρίκιος — δὲν ὑπάρχει οὔτε νεότης, οὔτε φιλία, οὔτε ὡραῖον ἢ ἀγαθόν τι ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ μόνον μία σκέψις, ἥτις μὲ βασανίζει καὶ ταὐτοχρόνως μὲ παραλύει. Ὁμοιάζω πρὸς ἵππον, ὅστις ὠθεῖται πρὸς τὰ ἐμπρὸς διὰ τοῦ πτερνιστῆρος, ἐνῷ συγχρόνως κρατεῖται διὰ τοῦ χαλινοῦ. Ὦ ! πρὸς Θεοῦ ! Τίς θέλει ἀπαλλάξει τὴν ψυχήν μου τοῦ ἱππέως, ὅστις κατασπαράσσει, κουράζει καὶ φονεύει αὐτήν ;

— Οὐδέποτε θὰ δυνηθῶμεν νὰ συνεννοηθῶμεν εἶπεν ἡ Ἀννέττα, στηριζουσα τὸν βραχίονά της ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἰατροῦ. Ὑμεῖς ἀποδιώκετε τὰς ἀναμνήσεις σας, ἐνῷ ἐγὼ ἀνακαλῶ τὰς ἰδικάς μου. Ἐνθυμοῦμαι ἐγὼ μίαν ἄλλην νύκτα, καθ' ἣν περιεπατοῦμεν τοιουτοτρόπως ὁμοῦ. Ἀπηρχόμεθα τοῦ χοροῦ εἰς τὴν Σμύρνην... καὶ ἐγὼ ἤμην παράφρων ! Ἀ! ὁποία νύξ. Ἀχάριστε καὶ τυφλὲ ἄνθρωπε, ἄφετε νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι πολλάκις, ἀναμιμνησκομένη ἐκείνην τὴν νύκτα, ἔκλαυσα !... Μή μοι ἀποκριθῆτε, ἀλλὰ στρέψατε μόνον πρός με τοὺς αὐστηροὺς μεγάλους ὀφθαλμούς σας, τῶν ὁποίων τὸ βλέμμα αἰσθάνομαι ἐν τῷ σκότει. Θλίψατε ἅπαξ μόνον τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν ἰδικήν σας καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχής... εὐτυχής !

— Εἶναι δυνατόν, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, δύο ὄντα, τῶν ὁποίων τὰ σώματα εἶναι τόσον ἐγγὺς ἀλλήλων, νὰ ἀφίστανται τόσον πολὺ ἀλλήλων διὰ τῆς σκέψεως; Ἀφετέ με νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ὁδόν μου. Ζητῶ ἓν πρόσωπον. Θέλω νά μοι λεχθῇ ἀπόψε κατὰ πρόσωπον μία λέξις, ὅπως δυνηθῶ αὔριον νὰ εἶμαι μακρὰν ἐντεῦθεν.

Ἡ κυρία Μιλτιάδου διελογίσθη, ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὰ μεγάλα μέσα καὶ ν' ἀφαιρέσῃ τοῦ συντρόφου της τὴν διάθεσιν νὰ τρέχῃ τοῦ λοιποῦ ὄπισθεν τῆς δεσποινίδος Ρεννεφώρ. Ἄλλως, ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑσπέρας εἶχε μάθει πολλὰ πράγματα καὶ δὲν ἀπηρέσκετο νὰ δείξῃ τῷ Μαυρικίῳ, ὅτι εἶχε καλὰς πληροφορίας. Ὅλαι αἱ γυναῖκες εἶναι ὅμοιαι· ἰσχυρότεραι ἡμῶν, ὁσάκις πρόκειται νὰ εἰσδύσωσιν εἰς μυστικόν, ἀλλ' ἀνίσχυροι νά το τηρήσωσιν. Ἐὰν δὲν εἶχεν οὕτω τὸ πρᾶγμα ἤθελον ἔχει ἀήττητον ἰσχύν.

— Πάντοτε μυστικά ! εἶπεν ἡ Ἀννέττα, στενάζουσα. Ὑμεῖς δέν με θεωρεῖτε οὔτε ὡς κοινὴν φίλην, ἀγνοῶ δὲ πῶς δὲν θεωρῶ ἐμαυτὴν προσβεβλημένην ἐκ τῆς ἐπιμελείας, ἣν καταβάλλετε, ὅπως μοὶ ἀποκρύπτητε τὰ μυστικά σας.

— Ἐὰν ἔχω μυστικά, τίς εἶπεν ὑμῖν ὅτι καί μοι ἀνήκουσιν ;

— Ἀλλ' ἐὰν τὰ γνωρίζω ;

— Ὑμεῖς! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος. Ὑμεῖς ! Νὰ μή το δώσῃ ὁ Θεός !

— Λοιπόν, ναί, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Μιλτιάδου. Ἐκπλήττεσθε βεβαίως. Ναί, ἐγὼ γινώσκω διατί ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀνθίσταται εἰς τὸν γάμον σας.

— Οὐδὲν γινώσκετε, ἀπήντησεν ὁ Μαυρίκιος, ὑψῶν τοὺς ὤμους. Καλὸν δὲ εἶναι νὰ τελειώσωμεν τὴν ἀνωφελῆ συνδιάλεξιν.

[Ἕπεται συνέχεια]. Δμλ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η ΚΥΡΙΑ ΡΟΣΖΙΑΚΛΕΝ

Ἱστορικὸν γαλλικὸν διήγημα.

ΑΡΜΑΝΔΟΥ ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΥ

ΘΕΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Διήγημα

Α'

Ἡ σκηνή, τὴν ὁποίαν κατωτέρω διηγούμεθα, ἐγένετο ἐν τῷ Κήπῳ τῶν Ἐλαιῶν, καθ' ἣν νύκτα ὁ Χριστὸς ἔφευγε τὸ σκοτεινὸν φάντασμα τοῦ μαρτυρίου, περίλυπον ἔχων τὴν ψυχήν, φρικιῶν, ἐν αὐτῷ τῷ μεγαλείῳ του, πρὸ τῆς ὑπερόχου καὶ θλιβερᾶς θυσίας, συναισθανόμενος τὴν ἐξέγερσιν τῆς ἀθῳότητος καὶ τὴν πικρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ ἱλασμοῦ, ἑκούσιον θῦμα Θεοῦ, τοῦ ὁποίου ὑπέστη τὴν ὀργήν, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην.

Ἐβάδιζεν ὑπὸ τὰ δένδρα, ἠπίως ἀνακινούμενα ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ἐνῷ ἡ ταχεῖα πάροδος τῆς ζωῆς του ἐψιθύριζεν εἰς τὴν μνήμην του τὸν ὕμνον παρελθούσης δόξης καὶ αἰωνίου ἀποχαιρετισμοῦ. Ἐπανέβλεπε τοὺς ποιμένας γονυπετεῖς ὑπὸ τὸν ἀστέρα, τοὺς μάγους μὲ τὴν λευκὴν κόμην, προσφέροντας σμύρναν, χρυσὸν καὶ λίβανον, τοὺς νεανίας σείοντας πρὸ αὐτοῦ βαΐων κλάδους ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς Ἱερουσαλήμ, τοὺς ἁλιεῖς εὐλογοῦντας αὐτὸν ἀπὸ τῶν λέμβων τῶν πεπληρωμένων ἰχθύων, τοὺς φίλους τοῦ Λαζάρου ἀνακηρύττοντας αὐτὸν νικητὴν τοῦ θανάτου καὶ τὴν Μαγδαληνὴν χύνουσαν πρὸ τῶν ποδῶν του μετὰ τοῦ μύρου καὶ τὴν ἐρωτικὴν πνοὴν τοῦ στόματός της.

Καὶ ὁ προβλεπόμενος θάνατος τῷ ἐφαίνετο πλέον φρικτός, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον

ἀναγκαῖος, διότι τὰ πάθη τῆς ζωῆς ἠπείλουν νὰ περιπλακῶσιν εἰς τὸ λευκὸν αὐτοῦ ἱμάτιον, ὡς αἱ ἄκανθαι τῶν ὁδῶν. Ἔδει νὰ ταχύνῃ τὸ βῆμα, ἵνα μὴ αἰσθάνηται τὸ βάρος τοῦ μαρτυρίου, ἐπιβαρύνον τοὺς ὤμους του. Ἐνῷ δὲ ταῦτα ἐσκέπτετο, παρακαλῶν τὸν ἄγνωστον αὐτοῦ Πατέρα νὰ τὸν στηρίζῃ ἐν τῇ δοκιμασίᾳ, σκιά τις τὸν ἔψαυσεν ἐν τῇ νυκτί, καὶ ὁ Χριστὸς ἀνεγνώρισε τὸν Ἰούδαν, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ τὸν προδώσῃ, καὶ οὗτινος ἐγνώριζε τὰ σχέδια.

Καὶ οὗτος, βαδίζων ἐν τῷ τρόμῳ τῶν σκέψεών του, πλήρης τύψεων, καὶ ζητῶν τὴν μοναξίαν ὑπὸ τὰ σιγηλὰ δένδρα, ἠθέλησε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ὁ Χριστὸς τὸν ἐκράτησε καὶ μεταξύ των συνήφθη ὁ ἀκόλουθος διάλογος.

Β'

— Ἰούδα, διατί θέλεις νὰ με παραδώσῃς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δημίου; Δὲν ἤμην φίλος πρὸς σὲ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐπιεικὴς εἰς τὰ λάθη σου καὶ δὲν σ' ἐδίδαξα τὴν συγγνώμην;

— Ἀληθῶς, κύριε.

— Δὲν φοβεῖσαι τὴν αἰωνίαν τιμωρίαν; Δὲν γνωρίζεις ὅτι εἶμαι Θεός;

— Ἀληθῶς, κύριε.

Καὶ ἐγείρων ἤδη πρὸς τὸν Χριστὸν τοὺς ὀφθαλμούς, οὓς εἶχε μέχρι τοῦδε κάτω νεύοντας, ὀφθαλμοὺς ἐν οἷς ἔλαμπε ζοφώδης λάμψις, ὁ Ἰούδας προσέθηκε διὰ φωνῆς ἀποφασιστικῆς καὶ σκληρᾶς:

— Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἠθέλησα νὰ σὲ τιμωρήσω.

Ὁ Χριστός, ἔκπληκτος, ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, τοῦ ὁποίου σκιά τις ἀστερόεσσα ἐφαίνετο ὑπὲρ τὰς κεφαλάς των, διὰ τοῦ ἀμαυροῦ τῶν δένδρων φυλλώματος.

Καί, οἱονεὶ ἀνακουφίζων τὴν πρὸ πολλοῦ πεπληρωμένην καρδίαν του, ἐξεμῶν τὸ πλημμυρίσαν ἐν αὐτῷ μῖσος, ὁ Ἰούδας ἐξηκολούθησεν ἀνίλαστος, πείσμων, πικρός:

— Ναί, γνωρίζω ὅτι εἶσαι Θεός! Μόνος μεταξὺ τόσων, τοὺς ὁποίους φαντάζεσαι πιστούς, καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ σὲ ἀρνηθῶσιν αὔριον, πιστεύω εἰς σὲ ὡς τὸν μόνον δημιουργὸν τῶν πάντων, ἀπόλυτον κύριον τῆς τύχης, τὸν δημιουργὸν ἡμῶν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀνέρχεται ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ἡ ἀνωφελὴς βλασφημία τῶν ἡττημένων καὶ πασχόντων. Δι' αὐτὸ λοιπὸν τόρα, ὅτε σὲ κρατῶ ὑπὸ τὴν θνητὴν μορφήν σου, τόρα, ὅτε δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς, ἐφώναξα πρὸς τοὺς λοιποὺς θνητούς: «Ἐκδικήθητε! Σχίσατε τὸ μέτωπον αὐτοῦ δι' ἀκανθῶν, καρφώσατε τὰς χεῖρας καὶ νύξετε τὴν πλευρὰν διὰ τῆς λόγχης. Εὕρετε δι' αὐτὸν τὴν διαρκεστέραν βάσανον, ἡ ὁποία ν' ἀφαιρῇ ὅσον τὸ δυνατὸν βραδύτερον τὴν ζωήν Δι' αὐτὸν τὸ αἰσχρότερον βασανιστήριον δὲν εἶνε ἀρκετόν. Εἶνε Θεός!»

Καὶ ὡσεὶ ὑπὸ τῆς λύσσης του ἐλαυνόμενος, ἐβρυχᾶτο ὡς θηρίον, μὲ φωνὴν διακεκομμένην, βραγχώδη, ξηράν.

Ὁ Χριστὸς τὸν ἤκουεν ἐν σιγῇ, ἐνῷ τὸ βλέμμα του ἐδείκνυεν ἐναργῶς τὸν ὕψιστον οἶκτον.

Γ'

Εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ σιγήσει, ὅτε ὁ Χριστὸς μετ' ἀμέτρου γλυκύτητος:

— Θέλω νὰ σὲ ἀκούσω μέχρι τέλους, τῷ λέγει. Εἰπέ μου τί μου κατηγορεῖς ὡς Θεοῦ;

Καὶ ὁ Ἰούδας ἠρεμώτερος, ἀλλὰ μᾶλλον τρομερὸς ἴσως εἰς τὸν τόνον τῆς κατηγορίας, ἤρξατο ἀπαριθμῶν τὰς ἀπείρους δυσαρεσκείας τῆς ἀνθρωπότητος κατὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἀνέφερεν εἰς τὸν Χριστὸν τὰς βασάνους, τὰς γινομένας ἐν ἡμῖν ἐκ τῶν ἐμφύτων ἀντιθέσεων, τὸν πειρασμὸν ἐπιβουλεύοντα ἡμᾶς αἰωνίως, τὰ ἀνθρώπινα μίση συγκρουόμενα πρὸς ἄλληλα ὡς ἄγρια κύματα καὶ πνιγόμενα ἐντὸς τοῦ αἵματος, τὸν θάνατον, ἁρπάζοντα ἀφ' ἡμῶν πᾶν ὅ,τι ἀγαπητόν, τὴν ἀπελπισίαν τὸν ἀποχαιρετισμόν, τὸν ἔρωτα αἰωνίως προδιδόμενον, τὸ πρὸ τῶν ποδῶν μας ἀβέβαιον, τὸ ὁποῖον μᾶς καταρρίπτει, τὸ μυστήριον, ὅπερ προώρισται ἡμῖν, τὴν καταστροφὴν τοῦ κάλλους διὰ τῆς παρόδου τῆς ἡλικίας, πᾶν ὅ,τι καθιστᾷ τὴν ζωὴν μισητήν, καὶ ἐπιβάλλεται ἡμῖν ὡς νόμος τὸν ὁποῖον δὲν ἠθελήσαμεν, κυκλοφοροῦν εἰς τὰς φλέβας μας αἷμα πύρινον, ἀκορέστων ἐπιθυμιῶν, καθιστῶν τὴν σάρκα μας φιλήδονον καὶ γόνιμον εἰς θλίψεις.

Καὶ ἐνῷ ἐξέφερε τὸ αἰώνιον τοῦτο παράπονον, ἀνερχόμενον ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἐκ τῶν θνητῶν ἡμῶν πρὸς τὸν Παντοδύναμον καὶ Ἀθάνατον, ὁ Χριστὸς τὸν ἤκουεν ἐν σιγῇ, ἐνῷ ἡ χρυσίζουσα κεφαλή του ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ στήθους, ὡσεὶ ἀπροσδόκητός τις τύψις ἐβάρυνεν αἰφνιδίως τὸ μέτωπόν του, καὶ τοσοῦτον συγκεκινημένος, ὥστε τὰ δάκρυα ἀνήρχοντο ἐπὶ τῶν βλεφάρων του. Καὶ ἐνῷ πάντοτε κατεῖχε τὴν σκέψιν του τὸ ὑπερφυὲς ὄνειρον τῆς θυσίας καὶ τοῦ μαρτυρίου, ἐν τούτοις τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἀπορία, ἂν διὰ τῆς θυσίας του ἔμελλε νὰ ἐξιλασθῇ τὸ σφάλμα τοῦ ἀνθρώπου ἢ τὸ ἔγκλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐνῷ δὲ καθ' ἑαυτὸν ἐμελέτα τὴν εὐθύνην τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων πράξεων, καὶ τὸ ἀνεξιχνίαστον πρόβλημα τῆς καταστροφῆς τῶν σχεδίων μας πρὸ τῆς εἱμαρμένης, ὁ Ἰούδας γελῶν σαρδώνειον τῷ λέγει:

— Χαῖρε! καὶ μολονότι εἶσαι Θεός, προσπάθησον τοὐλάχιστον ν' ἀποθάνῃς ὡς ἄνθρωπος.

Καὶ ὁ ἄτιμος, ὁ πωλήσας τὸν φίλον καὶ διδάσκαλόν του, ἐξηφανίσθη ἐν τῇ σκιᾷ, ἐνῷ ὁ Ἰησοῦς ἐγείρων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἠσθάνετο μεγαλητέραν φρίκην, βλέπων τοὺς ἀστέρας πάντας καλυφθέντας, καὶ τὴν Νύκτα μόνην δεχομένην τὰς πληγείσας πτέρυγας τῆς δεήσεώς του.

ΑΙΣΩΠΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ἰω. Κρίτην. Συνδρομή σας ἐλήφθη, ἤρξατο ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου. «Δράματα Παρισίων» τιμῶνται δρ. 7 διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ 6 διὰ τὰς Ἀθήνας. Οὐδεὶς παρουσιάσθη ν' ἀγοράσῃ ἐξ ὀνόματός σας. — κ. Ν. Δ. Βοζιαννόπουλον, βιβλία ἀπεστάλησαν, πλὴν δύο ἐξαντληθέντων. Ἐγράψαμεν.—κ. Ν. Καπιτανόπουλον. Βιβλία ἀπεστάλησαν, πλὴν ἑνὸς ἐξαντληθέντος. Τηροῦμεν εἰς διάθεσιν σας δρ 1,10. -κυρίας Εἰρήνην Μ. Κοντογιάννη, Σοφίαν Παρασκευᾶ, Ἄνναν Κουλουμοπούλου, κκ. Σπ. Ἀναγνωστόπουλον, Λάμπρον Δ. Κοκκύρην, Γ, Νέγκαν, ἰατρόν, Ἐμμανουὴλ Κλάραν, Ροδόλφον Μωρέττην, Κωνσταντ. Κοντούρην, Κωνστ. Λεοναρδόπουλον, Νικόλ. Ἀγγελίδην, Νικόλ. Παρασκευᾶν, Παρασκευᾶν Σούκαν, Στέφανον Ταρουσόπουλον, Γεώργιον Κοσμόπουλον, Δημοσθένην Κοντόν, Δ. Γ. Φωτόπουλον, Ἀλέξ. Κ. Δημακόπουλον, Ὀδυσσέα Ἀντζουλῖνον. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.— κ. Παναγ. Δ. Καρατζᾶν. Φύλλα ἀπὸ ἀρ. 370 μέχρι σήμερον ἐστάλησαν. —κ. Α. Ν. Σμύρνην. Πρὸς τὸν κ. Γ. Ξενόπουλον, δύνασθε ν' ἀπευθυνθῆτε ὑπὸ τὴν ἐξῆς διεύθυνσιν Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10. Ἀθήνας.—κ. Σπ. Παπαφρ. Ἐνταῦθα. Ἂν καὶ ἡ ἐκλογή σας δὲν θὰ εὐαρεστήσῃ τοῖς *πολλοῖς*, ἐν τούτοις δημοσιευθήσεται προσεχῶς.—κ. Δ. Θεοδωρακόπουλον (Aix - en - Provence). Ἐλλεῖπον φύλλον ἀπεστάλη. Ἐγράψαμεν. — κ. Μιχαὴλ Δάρειον. Ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. Εἰς διάθεσίν σας τηροῦμεν φρ. χ. 5, καθότι ἡ συνδρομὴ εἶνε φρ. 15.—κ. Δημ. Βλαχάβαν. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐλλείποντες ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν.—κ. Πέτρον Γ. Περάκην. Ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ κ. Μιχαλοπούλου χ. φρ. 36. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις ἀπεστάλησαν. — κ. Ρ. Κ. Μ. *Ἐνταῦθα*. Δημοσιευθήσεται. Ἐξ ὅσων γνωρίζομεν, ἤδη δὲν συνηντήθητε μὲ οὐδένα τῶν *μεγάλων* ἢ καὶ τῶν *μικρῶν*. Θὰ μᾶς ἐπιτρέψητε ὅμως ν' ἀντικαταστήσωμεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὀλίγας λέξεις trop-fort καὶ —εἰς τοῦτο δὲν θὰ ἔχετε ἀντίρρησιν — τὴν στίξιν. — κ. Γεώργ. Σ. Λύκαν. Ἡμερολόγιον Σκόκου ἐστάλη. — κ. Ι. Δ. Ἰωάννην Πολυχρονίου. Ἡ συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἡμερολόγιον Σκόκου ἐστάλη, μετὰ τῆς ἀποδείξεώς σας — κ. Α Λεοναρδόπουλον. Περιμένομεν ἀντίτιμον 3 συνδρομῶν. — κ. Ἀντώνιον Κ. Τραιλαντώνην. Ἐνεγράφητε ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου. Τὴν συνδρομήν σας παρακαλοῦμεν ν' ἀποστείλητε ἀπ' εὐθείας τῇ διευθύνσει διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.—Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων. *Τῆνον*. Βιβλία εἰς δύο δέματα ταχυδρομικὰ ἐστάλησαν. Ἐγράψαμεν.—κ. Πάνον Ε. Κοντογούρην. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ αὐξηθῇ ὁ φάκελλος κατὰ δύο φύλλα. Ἐγράψαμεν.—κ. Σπυ. Παγώνην. Αἱ διευθύνσεις διωρθώθησαν. Ἐνεγράφη ὁ κ. Εὐαγγελινὸς Γαλάνος, πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου. Ἀπόδειξις ἀπεστάλη. Εὐχαριστοῦμεν.—κ. Π. Σ Σταυριανίδην. Ἐνεγράφητε, τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα φύλλα ἀπεστάλησαν μετὰ τῆς ἀποδείξεως ὑμῶν. — *Αἰσώπῳ*. Μετ' εὐχαριστήσεως δημοσιεύεται σήμερον. —κ. Κ.Α. Ρέγκον. Ἐνεγράφη ὁ κ. Κωνστ. Μελλῆς, πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἐκδοθέντα φύλλα. Ἀπόδειξιν λαμβάνετε ταχυδρομικῶς. Εὐχαριστοῦμεν.

MAGAZINE ILLUSTRÉ
DE LA FAMILLE

Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS:

Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.

(Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν).

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένων τῶν πλείστων, τοῦ Δουμᾶ, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ Τεράτλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὁλόκληρος ἡ σειρὰ τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὡραίας Ἀνθοκόμου», καὶ πλεῖστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεύρετα μυθιστορήματα.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10.*